

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

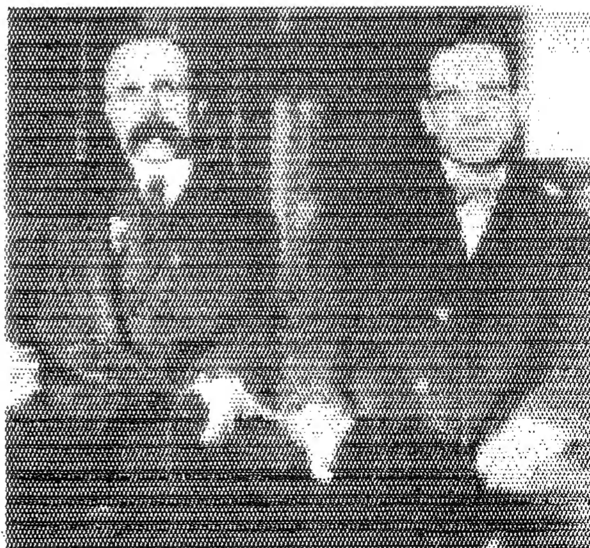
ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Πριν ενάμισυ αιώνα,
τον Ιωάννη Καποδίστρια και το ηγεμονικό σύνταγμα
τον σταμάτησε ο Όθων με την απόλυτη μοναρχία...
Σήμερα, ποιό σχέδιο θα σταματήσει
το σχέδιο «Ιωάννης Καποδίστριας» ;

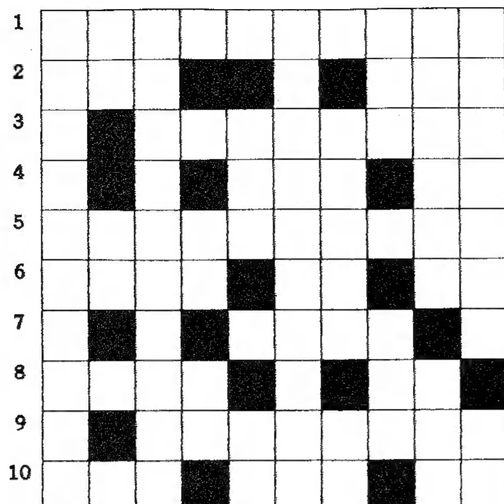
ΑΘΗΝΑ, 23 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, 1997 - τεύχος 143

23 Αυγούστου 1927 – 23 Αυγούστου 1997 : 70 χρόνια μετά τη δολοφονία τους,

ο Nicola Sacco κι ο Bartolomeo Vanzetti μένουν πάντα ζωντανοί στη μνήμη μας

Σταυρόλεξο νο.59

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ : **1.** Είναι η σημερινή κοινωνία. **2,** Γλυκό, αλλά και πτώση προσωπικής αντωνυμίας - Τηλεοπτική κωδικοποίηση χρωμάτων. **3.** Ποινή που εξακολουθεί να ισχύει σε υπανάπτυκτες χώρες, σαν τις ΗΠΑ. **4.** Τα αρχικά του «Εναλλακτικού Πρακτορείου Ειδήσεων» που λειτουργούσε μέχρι πριν 3 χρόνια στην Βαρκελώνη - Άρθρο (ανάποδα). **5.** Η σημαία της είναι μαυροκόκκινη λόγω αναρχοσυνδικαλιστικού παρελθόντος. **6.** Μαχητικό τμήμα πορείας - Ιταλικό ποτάμι στα παλικά - Το 280 με γράμματα. **7.** Η σημερινή Αθήνα δεν είναι οπωσδήποτε «κλεινόν ...» (ανάποδα). **8.** Γυναικείο όνομα που σημαίνει ...αρκούδα - Συνεκφερόμενα ανακουφίζουν νήπια. **9.** Πολλούς τους χαρακτηρίζουμε έτσι, όταν τους συγκρίνουμε (αιτιατ. πληθ.). **10.** Εμπρόθετο άρθρο (πληθ.) - Γνωστός σαιξπηρικός βασιλιάς - Θεός των αρχαίων Αιγυπτίων.

ΚΑΘΕΤΑ : **1.** Κανείς φυσιολογικός άνθρωπος δεν τους πάει (αιτ. πληθ.). **2.** Είδος γιαπωνέζικης θεατρικής παράστασης - Δίφθογγος καπόντος συγγενούς (ανάποδα). **3,** Αρετή που - ευτυχώς - δεν διαθέτει συχνά η εξουσία. **4.** Τα αρχικά της αντιστασιακής οργάνωσης (επί χούντας) στην οποία συμμετείχε ο Γιάννης Γαλανόπουλος (Καπετάν Ανέστης) - Προτρέπει ή επιτρέπει. **5.** «Ντε ...», φλαμανδόφωνο έντυπο των Αναρχικών του Βελγίου - Το μικρό όνομα του Καπόνε. **6.** Το τίμημα του πλούτου κάποιων κρατών, που το πληρώνουν κάποια άλλα. **7.** Αρχαία (θεσσαλική) λέξη για τον ηγέτη - Το 110 με γράμματα (ανάποδα). **8.** Μια πρόθεση - Και μια άλλη πρόθεση. **9.** Η γενική ενός αρχαίου κουρελιού - Συχνά είναι καθαρτήριο. **10.** Είναι πολλές φορές κάποια προσδοκία μας (ανάποδα) - Κινέζικη λέξη που σημαίνει «σκότωσε !» και χρησιμεύει σαν κραυγή Κινέζων στρατιωτών (κάτι αντίστοιχο με το ελληνικό «αέρα !» ή το αναρχικό «ντου !»).

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του, αγωνίζονται για μιαν ελεύθερη, αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, απαλλαγμένη από κάθε μορφής εξουσία κι εμπορικούς - κερδοσκοπικούς «νόμους». Στα παραπάνω πλαίσια δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομική και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες, υποδείξεις, ειδήσεις...) είναι ευπρόσδεκτη απ' όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ύλης, όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά κι αποτελεί επιδίωξή μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων

... έτσι απλά ...

Τουλάχιστον κάθε τέσσερα χρόνια (όποτε δηλαδή αναλαμβάνει κάποιος καινούριος υπουργός παιδείας), αν όχι συχνότερα, παρατηρείται, αυτή την εποχή, αναστάτωση στο χώρο των σχολείων και γενικά των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων.

Βλέπετε, οι υπουργοί μας θεωρούν πως η παιδεία είναι ο καταλληλότερος χώρος για να κάνει ο καθένας τους τα δικά του πειράματα και... που ξέρεις καμμιά φορά; Μπορεί να πετύχουν και να δοξαστούν !

Βέβαια, είναι οφθαλμοφανές, αυτονόητο, ηλίου φαεινότερο, πως αυτό, που της φταίει της παιδείας , δεν είναι παρά το ότι είναι «παιδεία» - νεοελληνιστί «παιδεμός» - και όχι ΜΟΡΦΩΣΗ.

Και είναι παιδεμός και για τους καθηγητές, και για τους γονείς, και - φυσικά, πολύ περισσότερο - για τους μαθητές.

Κι ο παιδεμός αυτός γίνεται ακόμη πιο οδυνηρός χάρη στα καπρίτσια του εκάστοτε μέχρι σαδισμού φιλόδοξου υπουργού.

Φέτος, π.χ., του ήρθε του Αρσένη να καταργήσει την επετηρίδα...

Άκου, λοιπόν, Αναμορφωτή της Αμόρφωτης (και Αμορφωτικής) Παιδείας :

Παράτα τα πειράματα. Παράτα τα υπουργιλίκια. Και πήγαινε ΝΑ ΜΟΡΦΩΘΕΙΣ !

ΝΑ ΜΟΡΦΩΘΕΙΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ ΠΩΣ **Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΑΦΟΡΑ ΤΟΥΣ ΔΟΥΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ,** ΠΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΝΑ ΠΑΡΑΓΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΤΟΥΣ.

ΝΑ ΜΟΡΦΩΘΕΙΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ ΠΩΣ **ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΑΦΟΡΑ Η ΜΟΡΦΩΣΗ ΚΙ Η ΓΝΩΣΗ.**

ΝΑ ΜΟΡΦΩΘΕΙΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ ΠΩΣ, **ΑΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ Ν' ΑΠΟΣΥΝΔΕΣΕΙΣ ΤΗΝ ΓΝΩΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ, ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΝΕΙΣ ΤΙΠΟΤΕ, ΑΦΟΥ ΚΑΘΕ ΣΟΥ ΚΙΝΗΣΗ ΑΠΛΑ ΚΟΥΝΑΕΙ ΤΙΣ ΑΛΥΣΣΙΔΕΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ ΚΙ ΑΥΤΟ ΠΟΝΑΕΙ !**

ΛΥΣΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ
(Νο.58, τεύχος 142)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Γ	Κ	Ι	Ζ	Ι	Κ	Η	Σ	■	Ι
2	Κ	Α	Τ	Ω	■	Ο	Λ	Π	Ε	Π
3	Α	Ψ	■	Ο	Υ	Φ	Ο	■	Λ	Π
4	Ν	Ο	Ι	Κ	Ι	Α	■	Τ	Α	Ο
5	Τ	Ν	■	Λ	■	Σ	Ε	Σ	Ι	Δ
6	Ω	Ι	■	Ο	Σ	■	Α	Ι	Ο	Ρ
7	Ν	■	Α	Π	■	Ε	Ρ	Τ	■	Ο
8	Α	Υ	Λ	Η	Σ	■	Ι	Α	■	Μ
9	Σ	Μ	Α	■	Ι	Α	Ν	■	Ο	Ο
10	■	Ε	Σ	Α	Τ	Ζ	Η	Δ	Ε	Σ

ματα... στίγματα... στίγ

Συνεχίστηκε και μετά τις 20/7/97 η παραπληροφόρηση της ελληνικής κοινής γνώμης, για τα όσα συμβαίνουν στη Χώρα των Βάσκων, από ΟΛΑ τα ΜΜΕ και τον ΤΥΠΟ.
Δυστυχώς, φαίνεται πως οι Έλληνες δημοσιογράφοι που ασχολούνται με τα διεθνή, το μόνο που ξέρουν είναι να αντιγράφουν τις «ειδήσεις» του CNN, άντε και του Reuter...
Οι περισσότεροι δεν ξέρουν καν αγγλικά και περιορίζονται στο αναμάσημα των κακών μεταφράσεων που τους πασσάρει το ΑΠΕ.
Ελάχιστοι, που κάτι σκαμπάζουν από ισπανικά, νομίζουν πως στην Ισπανία δεν κυκλοφορεί άλλη εφημερίδα από την El País.
Χαρακτηριστικότατη ήταν η είδηση που μετέδωσε, στις 24.00' της 20/7/97, το δελτίο του Α' Προγράμματος της κρατικής Ελληνικής Ραδιοφωνίας :
«Με ομόφωνη απόφαση, τα μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αποφάσισαν την αποπομπή **του βουλευτού Χέρι Μπατασούνα, που πρόσκειται στην τρομοκρατική οργάνωση ΕΤΑ**...» (αυτολεξεί !!!).
Δεν θα μας πείραζε ΤΟΣΟ αν το κακό περιοριζόταν στην ΕΡΑ, το ΜΕΓΚΑ, τον ΑΝΤΕΝΝΑ, τον ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΥΠΟ, την ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ και την ΑΥΡΙΑΝΗ...
Μας πείραξε, ωστόσο, το αναμάσημα των ρατσιστικών αναβασκικών απόψεων των ισπανικών, γαλλικών κι αμερικανικών κέντρων παραπληροφόρησης και διαστρέβλωσης των πάντων από κάποια έντυπα που ο κόσμος - κι εμείς - τα θεωρούμε σοβαρά.
Δεν μπορεί, έντυπο, που κόπτεται για τα δικαιώματα των Ινδιάνων του Περού και του Abimael Guzman ή που ενδιαφέρεται για την τύχη του Μωχάμεντ Χαμντάν, ΝΑ ΑΔΙΑΦΟΡΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥ FERNANDO ELJALDI, ΝΑ ΑΠΟΣΙΩΠΑ ΤΟΝ ΑΠΑΝΘΡΩΠΟ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΕΚΘΕΙΑΖΕΙ ΤΗΝ «ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ» ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΙ Ο ΙΣΠΑΝΟΣ ΜΟΝΑΡΧΗΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΒΑΣΚΩΝ.
Αναφερόμαστε σε συγκεκριμένο έντυπο, γνωστό στους αναγνώστες μας από πολλές αναφορές σ' αυτό.
Θέλουμε να πιστεύουμε πως το άρθρο του συγκεκριμένου βδομαδιάτικου περιοδικού (στις 24 Ιουλίου 1997) δεν οφείλεται σε μιαν «αλλαγή πορείας και τρόπου πλεύσης»...

Ελπίζουμε να κατάλαβαν οι αναγνώστες μας του προηγουμένου τεύχους (142) πως το άρθρο του Θύμιου Παπανικολάου, που αναδημοσιεύαμε από την ΑΘΗΝΑΪΚΗ , ήταν της 15/7/1997 και όχι της 15/7/1974.
Δηλώνουμε πως εξακολουθούμε να θεωρούμε τον Θύμιο Παπανικολάου ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟ και ΟΧΙ ΠΡΟ 23 ΕΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΗ της «Συμφωνίας της Μαδρίτης».

Μιας, όμως, και μας «έπιασε το κακό μας», όπως φαίνεται και στο διπλανό (αριστερά) «στίγμα», θα πρέπει να στιγματίσουμε και την προβολή από κάποια έντυπα - που θέλουν και θέλουμε να είναι σοβαρά και συνεπή - του τηλεοπτικού καναλιού του Γρηγόρη Μιχαλόπουλου (εκδότη της ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΩΡΑΣ, των ΝΕΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ και του ΤΥΠΟΥ) του ΤΗΛΕ-ΤΩΡΑ.
Μήπως οι εκδότες αυτών των εντύπων αγνοούν πως το κανάλι που διαφήμισαν ολοσέλιδα (στις 5/7/97) είναι τόσο «υπεύθυνα και έγκυρα κοντά μας όλο το 24ωρο», που μας προσφέρει από τον κορπορατιστή φασίστα Ανδρέα Δενδρινό μέχρι τον νατσιονασοσιαλιστή Νίκο Μιχαλολιάκο;...

ΑΦΟΥ ΟΙ ΜΙΚΡΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΜΑΡΑΖΩΝΟΥΝ, ΑΣ ΕΝΩΘΟΥΝ ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ, ΩΣΤΕ Ν' ΑΦΑΝΙΣΤΟΥΝ ΕΝΤΕΛΩΣ.

Λογική προπαγανδιστά του «Ι. Καποδίστρια» στο κρατικό ραδιόφωνο.

Όλα τα είχε η χώρα «μας», οι φυλακές της έλειπαν ! Αυτό σκέφτηκε ο ανεκδιήγητος «επί της δικαιοσύνης» Βαγγέλης και αποφάσισε την ανέγερση ενός ακόμη Νταχάου, στη Μακρακώμη.
Οι ντόπιοι διαμαρτύρονται, με το δίκιο τους :
«Κι αν οι Αλβανοί δραπετεύσουν, μπουν στα σπίτια μας, βιάσουν τις γυναίκες μας, μας σκοτώσουν και μας κλέψουν και την 27 ιντσών τηλεόραση, εμείς πώς θα βλέπουμε τη φάτσα μας που θα δίνει συνέντευξη στο Μέγκα;...».
Βαγγέλη της δικαιοσύνης και Γιώργο της δημόσιας τάξης, το πράγμα είναι πολύ σοβαρό κι η πολιτεία δεν μπορεί να αδιαφορεί.
Στείλτε λοιπόν αμέσως κυβερνητικό κλιμάκιο στην περιοχή, να καθησυχάσει τους καημένους τους Μακρυκομιώτες πως - ό,τι κι αν γίνει - η σοσιαλιστική κυβέρνηση δεν θα τους αφήσει χωρίς τηλεοράσεις.

μενα... παραλειπόμενα... παρα

- Μα, γιατί επιμένουν κάποιοι να φυτεύουν δάση κοντά σε κατοικημένες περιοχές; Δεν ξέρουν ότι χαλούν την αισθητική του τοπίου κι ότι θέτουν σε κίνδυνο τη ζωή και την περιουσία ανθρώπων, έτσι και πάρουν τα δέντρα φωτιά;
- **ΕΥΝΟΥΧΙΣΤΕ ΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΥΣ** (στο κάτω-κάτω, έτσι κι αλλοιώς, είναι ανοργασμικοί) **ΚΙ ΑΦΗΣΤΕ ΗΣΥΧΑ ΤΑ ΖΩΑ.**
- Όχι, βρε παιδιά. Δεν είναι «εθνικοσοσιαλιστικού» ρυθμού το αρχιτεκτόνημα στο Στάδιο. Περί καθαρά Σημιτικού στυλ πρόκειται...
- «Η Τσιλέρ», λέει, «είναι πράκτορας της CIA !». Ποιός το λέει ; Η σφαγιαστική χούντα που έχει κάτσει στο σβέρκο των Τούρκων, με τη βοήθεια (και) του ελληνικού «σοσιαλισμού». Σκεφτείτε να έλεγε «πράκτορα της CIA» τον Σημίτη ο Α' ΓΕΕΘΑ...
- Μέχρις εδώ ακούγονται τα γέλια που κάνουν στο Λάνγκλεϋ της Βιρτζίνια...
- Μόνο η Βάσω Παπανδρέου φαίνεται να ανησυχεί...

Όταν η χούντα είχε προχωρήσει σε κάποια «ανοίγματα» προς τις χώρες του κομμουνιστικού συνασπισμού (Κίνα, Βουλγαρία κλπ), ο ελληνικός λαός είχε αισθανθεί προδομένος.
Πως να νοιώθουν άραγε οι Τούρκοι, όταν η Ελλάδα «ανοίγεται» στη χούντα τους;

Αν δεν «κάνανε πουλάκια» τα μάτια μας, το βράδυ της Κυριακής (20 προς 21/7/97), στην πλατεία Ομονοίας και Αθηνάς είδαμε δυο ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΕΡΙΠΟΛΙΚΑ με το έμβλημα της ΕΛ.ΑΣ. ζωγραφισμένο στο πλάι. Στο καθένα επέβαιναν από 2 όργανα με «πολεμική» εξάρτυση (αλεξίσφαιρα γιλέκα, οπλοπολυβόλα κλπ...).
Άραγε - στα πλαίσια της «Μαδρίτης» - η ΕΛ.ΑΣ. άρχισε να βάφεται με τα εθνικά χρώματα της γειτονικής χώρας ή μήπως πρόκειται για κάποιο καινούριο εκσυγχρονιστικό αστυνομικό μέτρο του ΠΑΣΟΚ;

ΑΠΟΨΕΙΣ

Αθήνα, 3 - 8 - 97
Αγαπητοί φίλοι,

Μετά το πρόσφατο ατύχημα στην ΠΥΡΚΑΛ θα ήθελα να κάνω τα εξής σχόλια πάνω στο θέμα "Ασφάλεια και εργατικά ατυχήματα" :

Σήμερα οι κανονισμοί και διατάξεις για τους πιο πολλούς κλάδους είναι φαινομενικά επαρκείς για την καταπολέμηση διαφόρων κινδύνων. Ωστόσο το σύστημα είναι έτσι φτιαγμένο ώστε σε κάθε περίπτωση να χειροτερεύει η κατάσταση των εργατών.

Θα αφήσω προς το παρόν κατά μέρος το μέγα θέμα της "φιλοσοφίας" ή ιδεολογίας πίσω από τον σχεδιασμό της παραγωγικής διαδικασίας κατά την οποία ο εργαζόμενος παρά τα ωραία λόγια εξακολουθεί να είναι ένα εξάρτημα της όλης διεργασίας οπότε οι κανονισμοί είναι πάντα ημίμετρα.

Χονδρικά υπάρχουν δυο περιπτώσεις (με τις υποπεριπτώσεις τους): Είτε η επιχείρηση δεν πάει και τόσο καλά είτε είναι "ανθηρή", με πολλά κέρδη κλπ

Στην πρώτη περίπτωση οι "αναγκαίες περικοπές" ξέρουμε ότι είναι πάντα και πρώτα σε βάρος των εργαζομένων. Αυτό περιλαμβάνει μη τήρηση στοιχειωδών μέτρων ασφαλείας με την ανοχή από τους εργάτες ενός "μεροκάματου του τρόμου" προκειμένου να πεταχτούν στο δρόμο

Αν σκεφτούμε ότι η αυτοματοποίηση της παραγωγής εντείνει τον ανταγωνισμό και μειώνει τις θέσεις εργασίας (ή τις "διαλύει" μέσα στην γενικευμένη υποαπασχόληση όπως είναι η μόδα τελευταία) τότε βλέπουμε πως η τεχνολογική ανάπτυξη κάνει την αστική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και την βελτίωση του εργατικού βιοτικού επιπέδου έννοιες ασυμβίβαστες: Ή το ένα ή το άλλο! "Για το καλό της επιχείρησης" αλλά και για να μην απολυθούν όλο και πιο πολλοί κάθε χειροτέρευση γίνεται ανεκτή. Και αυτό αφορά και την ασφάλεια και υγιεινή.

Στην δεύτερη περίπτωση υπάρχει κατ' αρχήν η οικονομική δυνατότητα για κάθε απαραίτητο μέτρο, την αναγκαία συντήρηση και αντικατάσταση φθαρμένου εξοπλισμού, καλά οργανωμένους αποθηκευτικούς χώρους κλπ Τότε έχουμε τρεις δυνατές περιπτώσεις

-Αύξηση της μηχανοποίησης και αυτοματοποίηση που θα λιγοστέψει τα ατυχήματα ...αλλά και την απασχόληση. Αυτό μας πάει σε καταστάσεις ανάλογες με την πρώτη περίπτωση δηλαδή της εθελοντικής "αυτοαλβανοποίησης" των εργατών.

-Όλο και μεγαλύτερο κυνήγι των κερδών και περικοπές όπου είναι πιο εύκολο για να διατηρηθεί η θέση της επιχείρησης. Η απληστία και η εμπλοκή στις τυχαίες ευνοϊκές συγκυρίες της αγοράς είναι πάντα υπολογίσιμοι παράγοντες και αυτή η περίπτωση δεν είναι τόσο σπάνια όσο θα νόμιζε κανείς. Συχνά, τότε, παρατηρείται ένα είδος ανομολόγητου συμβιβασμού μεταξύ διεύθυνσης και εργασίας πάνω στην βάση της χαλάρωσης που επιτρέπει η μη τήρηση των κανόνων ασφαλείας. Με αυτό πετυχαίνονται "ανθρωπινότεροι" ρυθμοί και ο εργάτης όντας πιο ευδιάθετος αποδίδει καλύτερα. Αλλά αυτό δεν λέγεται ποτέ ανοιχτά και να η παγίδα: όταν γίνει το ατύχημα έφταιγε ο εργάτης που δεν τηρούσε τα μέτρα ασφαλείας.

-Αυστηρή τήρηση των κανονισμών ασφαλείας και υγιεινής για λόγους prestige. Π.χ. μια βιομηχανία τροφίμων έχει λόγους όχι μόνο να εφαρμόζει μιαν αυστηρή πολιτική σε όλους τους τομείς αλλά και να την διαφημίζει με κάθε ευκαιρία και μάλιστα τώρα που έχουν γίνει του συρμού τα πρότυπα ISO, η "Ολική Ποιότητα", κλπ. Λόγω του διαχωρισμού διανοητικής - χειρωνακτικής εργασίας η τήρηση των κανόνων μεταφράζεται σε πειθαρχία πιο πολύ κι από του στρατού. Η ασφάλεια και υγιεινή είναι ένα ακόμη πρόσχημα για την "εργοστασιακή απολυταρχία" και ο εργάτης που στερείται κάθε πραγματική δυνατότητα να κατευθύνει την δουλειά του μοιάζει με ηλίθιο τεμπέλη που πρέπει συνέχεια να τον επιτηρούν. Όπως και στον στρατό: με τι άλλο μπορεί να μοιάζει όποιος υποχρεώνεται να παίρνει συνέχεια εντολές; Ενώ όλα στρέφονται γύρω από το κέρδος (π.χ. το κόστος παρτίδας που χάθηκε λόγω ατυχήματος)

Συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις απουσιάζει η σωματειακή οργάνωση ή παίρνει την μορφή "εργοδοτικού συνδικαλισμού" ενώ ο συμβιβασμός που στηρίζει το όλο οικοδόμημα είναι μια σχετικά καλύτερη αμοιβή από τον μέσο εργάτη που θα μειώνεται ανάλογα με την ελάττωση αυτής της μέσης αμοιβής.

Λόγω της ανταγωνιστικής φύσης του συστήματος αυτές οι περιπτώσεις έχουν μια γενικότητα που αφορά όλους τους εργάτες ενώ ο ανταγωνισμός των αφεντικών είναι ξένος και άσχετος με τα συμφέροντά τους. Η ανεργία , η "αλβανοποίηση" και υποαπασχόληση, οι επικίνδυνες συνθήκες και η καταπίεση και αλλοτρίωση είναι οι μόνες δυνατές περιπτώσεις και με την πάροδο του χρόνου θα διαγράφονται όλο και πιο έντονα. Αυτό σημαίνει την εμφάνιση τεσσάρων κατηγοριών στον εργατικό πληθυσμό (όπου το κάθε στοιχείο από αυτά θα κυριαρχεί στα άλλα) ή ακόμη τεσσάρων σταδίων στη ζωή ενός εργάτη που προσπαθεί να αποκατασταθεί επαγγελματικά.

Είναι εύκολο να καταλάβουμε ότι οι πιο πολλοί ή πιο λίγοι κανονισμοί ασφαλείας μας φέρνουν πιο γρήγορα σε μια από αυτές τις καταστάσεις αντί να λύνουν πραγματικά οποιοδήποτε πρόβλημα. Έτσι, αντί για κανονισμούς και μεμονωμένες διεκδικήσεις θα χρειαζόταν ένα *νέο κύμα* πανεργατικών αγώνων που να μην σταματά στον συνηθισμένο "διεκδικητισμό" αλλά να βάζει και πιο πολιτικούς στόχους με πρώτο στόχο να ανατρέψει τους δυσμενείς συσχετισμούς : να μην είναι πια τόσο εύκολη λύση να την πληρώνει πάντα ο εργάτης. Κι αυτοί οι αγώνες δεν θα υπακούνε στις διαταγές κανενός επαγγελματία σωτήρα ή μεσολαβητή γιατί βλέπουμε πού είναι όλοι τους : πουθενά. Αλλά θα υπακούνε στις ανάγκες τους που δεν μπορούν να περιμένουν πότε θα ξυπνήσουν οι επίδοξοι οργανωτές τους πάντα τόσο πίσω από τα πράγματα όπως δείχνει η ιστορία.

Αλλά με συγχωρείτε, κινδυνεύω να καταχραστώ τον χώρο σας. Ευχαριστώ για την φιλοξενία

Βασίλης Ράπτης, Χημικός Μηχανικός

Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή

Οι ακροδεξιές οργανώσεις σήμερα

«Στην Κύπρο δεν υπήρξαν και δεν υπάρχουν πραξικοπηματίες... Αν υπήρχαν, θα είχαν δικαστεί, κι εδώ και στην Ελλάδα..»

Το δήλωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος της κυπριακής κυβέρνησης, Μανώλης Χριστοφίδης, στις 25/7/1997 (5 μέρες απ' την επέτειο της τουρκικής εισβολής και 10 μέρες απ' την 23η επέτειο της εισβολής της χούντας στην Κύπρο), με αφορμή δημοσιεύματα της ΧΑΡΑΥΓΗΣ κι άλλων κυπριακών εφημερίδων της 24/7/97, που κατάγγελλαν τις πρόσφατες προαγωγές ακροδεξιών αξιωματικών, με φιλοχουντικές «δάφνες», στην Εθνική Φρουρά.

Τα δημοσιεύματα αφορούσαν, μεταξύ άλλων, την προαγωγή των συνταγματαρχών **Ανδρέα Βελετινά** και **Περικλή Τάνου** στον βαθμό του ταξιάρχου, «κατ' επιλογήν», μολονότι δεν είχαν σειρά στον πίνακα αρχαιότητος (είχαν προαχθεί σε συνταγματάρχες το 1993), με αποτέλεσμα την αποστρατεία αρχαιοτέρων αξιωματικών.

Θα μας πείτε : «Μα, καλά. Υπάρχουν και 'καλοί' στρατιωτικοί;».

Δεν ξέρουμε. Πιστεύουμε, και θέλουμε να πιστεύουμε πως, ναι. Εκείνο που ξέρουμε, όμως, είναι πως ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΚΟΥΣ, ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ...

Αυτό που είναι, ωστόσο, πιο ανησυχητικό από την ύπαρξη ακροδεξιών, γριβικών, εοκαβητατζήδων και πραξικοπηματιών στην Εθνική Φρουρά της Κύπρου, είναι η νοοτροπία της κυπριακής κυβέρνησης, όπως εκφράστηκε στις δηλώσεις του Μ. Χριστοφίδη προς τους δημοσιογράφους :

«... Αυτές, είναι δικές σας παρατηρήσεις. Υπήρξε κατάχρηση του όρου 'πραξικοπηματίες', γι' αυτό πρέπει να υπάρξει σεβασμός στη νομιμότητα...» !!!

Συνεργάτρια της χουντικής λογοκρισίας, η νέα διευθύντρια δημοσίων σχέσεων του υπουργείου Τύπου ;

Αντιγράφουμε από τη σελίδα 9 της ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ της 23/7/97 (παραμονή της 23ης επετείου της πτώσης της χούντας) :

«**Χωρίς ...προκαταλήψεις.** Δεν ξέρω εάν είναι επιδημία, αλλά κι άλλο κρούσμα χουντοπροέλευσης μας προέκυψε επί του Τύπου.

Με πληροφόρησαν ότι η κ. **Μαργαρίτα Παπαδά**, υπάλληλος του υπουργείου Τύπου, στενά συνεργαζόμενη την περίοδο της δικτατορίας με τον περιβόητο ταγματάρχη Λιανά, γνωστή για τις αντιδημοκρατικές πεποιθήσεις της, βρέθηκε ξαφνικά διευθύντρια δημοσίων σχέσεων του υπουργείου Τύπου. Την ίδια θέση διεκδικούσαν στελέχη ανωτέρων προσόντων, τα οποία αγνοήθηκαν.

Αξιοσημείωτο είναι ότι τρεις μέρες πριν τη σύγκληση του υπηρεσιακού συμβουλίου, με σκοπό το διορισμό, ανατέθηκαν στην εν λόγω κυρία (συμπτωματικά) καθήκοντα διευθυντή, ώστε να φέρεται ότι έχει το προβάδισμα. Αποτέλεσμα, η άμεση παραίτηση του τμηματάρχη Γ. Μοδάτσου, ως ένδειξη αποδοκιμασίας.

Δεν γνωρίζω εάν οι πληροφορίες είναι σωστές ή εάν η εκσυγχρονιστική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν έχει πλέον καμία ιδεολογική και πολιτική ...προκατάληψη. Ούτε γνωρίζω εάν ο κ. Ρέππας θα «καταδεχτεί» να μας διαφωτίσει...

Θ.Π.».

Θυμίζουμε ότι, στα πρώτα χρόνια της χούντας, ο ταγματάρχης Λιανάς ήταν «προϊστάμενος της υπηρεσίας λογοκρισίας» της τότε Γενικής Γραμματείας Τύπου και Πληροφοριών του υπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως.

«Εθνικιστική Φάλαγγα Αμπελοκήπων»

Η «εθνικιστική» παράδοση της περιοχής Αμπελοκήπων είναι γνωστή από την εποχή - πριν τη χούντα - των **«Χαλυβδόκρανων»** και του **Λογγίνου Παξινόπουλου**. Επρόκειτο για μια παρέα αμερικανότροπων τεντυμπόηδων που γιαούρτωναν ηλικιωμένους, μουτζούρωναν τους τοίχους με συνθήματα υπέρ ...του 6ου αμερικανικού στόλου (τόσο «εθνικιστές» !) και χαιρετούσαν «δι' ανατάσεως της δεξιάς»... Πήραν τα πάνω τους, όταν η τότε κυβέρνηση της **ΕΡΕ** του **Καραμανλή**, προσέλαβε τον Λογγίνο (που είχε υπηρετήσει στις δυνάμεις καταδρομών), κι αυτός «συμπροσέλαβε» τα υπόλοιπα μέλη της παρέας, ως «πρόσθετο αστυφύλακα» με αποστολή την ...προστασία του **Ντε Γκωλ**, που επισκεπτόταν επίσημα την Αθήνα. (Οι μόνοι που είχαν ενοχληθεί, τότε, από την ανάθεση της προστασίας του «ηγέτη των Ελευθέρων Γάλλων» στους θαυμαστές του τρίτου ράιχ, ήταν κάποιοι «αντεθνικώς και αντικοινωνικώς σκεπτόμενοι κομμουνισταί και συνοδοιπόροι, που δεν παρέλειπαν να καταχερίζουν τους επίδοξους ες ες, όποτε τους τα παραζάλιζαν...»).

Φυσικά, οι «χαλυβδόκρανοι εθνικιστές» ασχολιόντουσαν και με άλλες «εθνικές» επιχειρήσεις : πουλούσαν προστασία σε μαγαζιά της περιοχής, εκμεταλλεύονταν τα πορνεία της γειτονιάς, διακινούσαν λαθραία ποτά και τσιγάρα, έκαναν ακόμη και μικροκλοπές, φυσικά, κάτω από το στοργικό βλέμμα των «μη-πρόσθετων» συναδέλφων τους μπάτσων του τμήματος Αμπελοκήπων. Όταν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ επέβαλαν τη δικτατορία, τα «παιδιά» πέρασαν στην υπηρεσία της «εθνικής επαναστάσεως», η οποία, όμως, στην προσπάθειά της να το παίξει «σοβαρή», τους έκοψε τα πολλά-πολλά. Ο Παξινόπουλος, που πριν την «επανάσταση» έβγαζε πολύ περισσότερα από τις βρωμοδουλειές (αφού, τώρα, είχε να αντιμετωπίσει ισχυρότερους ανταγωνιστές), τα παράτησε, όταν ξέσπασε ο πόλεμος στην Παλαιστίνη. Παρουσιάστηκε στην Αλ Φατάχ, χαιρέτισε τους νέους του συμμάχους «δι' ανατάσεως της δεξιάς», φωνάζοντας «κάϊλ χίτλερ» και - φυσικά οι Παλαιστίνιοι τον έστειλαν από 'κει πού 'χε έρθει, αφού είδαν ότι το ξύλο που του έριξαν δεν τον έφερνε στα συγκαλά του. Οι «κακές γλώσσες» λένε πως, τόση ήταν η τσαντίλα του, που το γύρισε κι άρχισε να συνεργάζεται με την εβραϊκή Μοσάντ, υπό τον όρο να τον καλύπτει στο λαθρεμπόριο όπλων με το οποίο είχε αποφασίσει να ασχοληθεί (είχε μάλιστα και κάποιες δοσοληψίες με τη μπατσία και τη δικαιοσύνη, μετά τη χούντα, αλλά την έβγαλε λάδι)...

Αυτή, λοιπόν, τη «δόξα» των «χαλυβδοκράνων» και του Παξινόπουλου ζήλεψαν κάποιοι «χεβυμεταλλάδες, εθνικιστές». Άρχισαν, λοιπόν να μουτζουρώνουν, σαν τους προγόνους τους, τους τοίχους με συνθήματα κατά των ξένων, των ομοφυλοφίλων, των αριστερών, και να τα υπογράφουν με τον πομπώδη τίτλο «Εθνικιστική Φάλαγγα Αμπελοκήπων» (οπωσδήποτε, σε φαντασία υστερούν σε σχέση με το «χαλυβδόκρανοι»).

Το πράγμα θα είχε μείνει εκεί, αν η εποχή μας δεν ήταν εποχή της ανακύκλωσης...

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Τα σκουπίδια τα μάζεψε - ποιός άλλος - ο φύρερ της Χρυσής Αυγής, Νίκος Μιχαλολιάκος του Γεωργίου... Και τα σκουπίδια που αισθάνθηκαν να «δικαιώνονται», κυριολεκτικά, ξεσάλωσαν. Άρχισαν να προκαλούν με κάθε δυνατό τρόπο (π.χ. να απειλούν μικρά κορίτσια ότι θα τους χαράξουν αγκυλωτούς σταυρούς στ πρόσωπο, αν δεν ανεχθούν την συντροφιά τους !).

Κάποιοι αντέδρασαν. Τα ναζιστικά πλιθιογραφήματα στους τοίχους μαυρίστηκαν. Εμφανίστηκαν κάποια καινούρια συνθήματα που έλεγαν στα ανθυποχιτλεράκια να κάτσουν φρόνιμα...

Τελικά, τα εθνικιστάκια έβαλαν την ουρά στα σκέλια κι εξαφανίστηκαν... Ο φύρερ, όμως, το φυσάει και δεν κρυώνει. Έβαλε λοιπόν τον Γιώργο Μάστορα (γκαουλάϊτερ επί της νεολαίας Αμπελοκήπων) να τους απευθύνει εμψυχωτικές παραινέσεις από τις σελίδες της φυλλάδας του «Λαϊκού Συνδέσμου Χρυσή Αυγή» (που εδώ και μερικούς μήνες μετεκόμισε στην Γ' Σεπτεμβρίου 19 αφήνοντας τα γραφεία της οδού Κεφαλληνίας - όπου εξακολουθεί να είναι και το βιβλιοπωλείο - στη διάθεση των ανωτέρων κομματικών στελεχών).

Τί είπε ο όμπερστουρμπανφύρερ στους φερέλπιδες ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗΣ ΦΑΛΑΓΓΑΣ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ;

Μεταξύ πολλών άλλων βλακειών, είπε και τα εξής, που τα μεταφέρουμε αυτούσια επειδή μας δημιούργησαν κάποιες απορίες : «...Πολύ περισσότερο δεν μου αρέσουν οι πλήθιες αστικές «ευχές» για καλό καλοκαίρι, δροσερά μπάνια και άνετες διακοπές. Αντίθετα σας προτρέπω όπου και αν είστε το καλοκαίρι να κρατήσετε τη Φλόγα της Πίστης Αναμμένη (THE FLAME THAT NEVER DIES)...»

Τί συμβαίνει ;

Πήρε το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα λεφτά από την Αμέρικα;

Πέρασε «γραμμή» στην acrodexia η συνασπισμένη aristera;

Ή μήπως οι Έλληνες Εθνικιστές των Αμπελοκήπων δεν γνωρίζουν καλά ελληνικά, οπότε χρειαζόταν μετάφραση;...

ΑΝΤΕ ΣΤΟ ΔΙΑΟΛΟ ! (GO TO HELL ! για όσους δεν γνωρίζουν την ελληνική).

Όπως, όμως, τα σκουπίδια της Εθνικιστικής Φάλαγγας Αμπελοκήπων τα περιμάζεψε η Χρυσή Αυγή, έτσι και τα σκουπίδια της Χρυσής Αυγής τα περιμάζεψε ο εδώ... ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΟΥ ΚΟΚΚΟΥ, ο Γρηγόρης Μιχαλόπουλος.

Ποιός είναι ο Μιχαλόπουλος;

Μα, ο γιος του φιλολόγου Ανδρέα Η. Μιχαλόπουλου που ξεκίνησε από τη Μεσσηνία για να γίνει γυμνασιάρχης στα Ιωάννινα (από αντίδραση ίσως στη μεσαιωνική νοοτροπία του δασκάλου τους, κάποιοι από τους μαθητές του φιγουράρουν σήμερα ανάμεσα στους πρωτοκλασσάτους του προοδευτικού χώρου) πριν αποφασίσει να ασχοληθεί με την γραφολογία και να εγγραφεί στον ειδικό κατάλογο των εμπειρογνωμόνων των ελληνικών δικαστηρίων (όπου εξακολουθεί να είναι γραμμένος, μολονότι έχει πιάσει τα 90...).

Το νέο επάγγελμα του πατέρα αποδείχτηκε ιδιαίτερα αποδοτικό για τον γιο. Ο - τότε, δηλαδή επί χούντας, 35άρης - Γρηγόρης δεν μελετούσε μόνο με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τις υποθέσεις που αναλάμβανε ο πατέρας του. Κρατούσε - εκτός των αντιγράφων - και πολλά από τα αυθεντικά «σώματα των εγκλημάτων» που «εξιχνίαζε» (ή κάλυπτε) ο Ανδρέας... Φυσικά, τα στοιχεία τα κρατούσε - και συνεχίζει να τα κρατάει - για τον εαυτό του. Ιδιαίτερα κάποια «ευαίσθητα» έγγραφα, σημαντικά ως ένα βαθμό για τη νεώτερη ιστορία του τόπου ή - τουλάχιστον - για την προσωπική ιστορία κάποιων πρωταγωνιστών της ιστορίας του τόπου... Πάντα; Ε, όχι πάντα... Π.χ. όταν ο Κωνσταντίνος Τσάτσος αρνήθηκε να του καταβάλει τα όσα ζητούσε, ο τόπος βούιξε από τις περίεργες σεξουαλικές του επιδόσεις, τεκμηριωμένες και κατατεθειμένες σε ιδιόγραφη ιδιωτική του επιστολή («...Θα ήθελα... να σε δέρνω και να σε κάνω δική μου !...»)... ή π.χ., όταν ο Κωνσταντίνος Κονοφάγος (καθηγητής του Πολυτεχνείου και υπουργός παιδείας της Νέας Δημοκρατίας) πλήρωσε λιγότερα απ' ότι οι αντίπαλοί του, ήρθε στο φως της δημοσιότητας το προσωπικό του ημερολόγιο με τις επί των γεγονότων της 17 Νοέμβρη του 1973 απόψεις του, που τις πλήρωσε με τον άδοξο τερματισμό της πολιτικής του σταδιοδρομίας...

Αν όμως ο Τσάτσος, ο Κονοφάγος και μερικοί άλλοι (ίσως ανάμεσά τους κι ο Γιάννης Λάτσης, αν και στην περίπτωσή του δεν αποκλείεται η έκδοση του σχετικού βιβλίου να ήταν «συμφωνημένη», αφού ο Λάτσης θα μπορούσε πανεύκολα να σβήσει τον Μιχαλόπουλο...) δεν πλήρωσαν, οι άλλοι - συντριπτικά περισσότεροι - τα έσκασαν κανονικά.

Ήταν τα τελευταία χρόνια της χούντας, με τη δίκη του Μπαλόπουλου για το πασίγνωστο σκάνδαλο των κρεάτων και με πολλά άλλα μεγαλύτερα ίσως, αλλά άγνωστα, σκάνδαλα... Ένα από τα τελευταία αφορούσε την Ολυμπιακή Αεροπορία. Κάποιοι έπαιρναν «χοντρές μίζες» απ' τις διάφορες προμήθειες (π.χ. ο Λουκάς Γραμματικός, μηχανικός - προχουντικά - του προσωπικού αεροπλάνου του Κ. Γλύξμπουργκ, στέλεχος της εταιρίας επί χούντας, <u>διευθυντής μετά την πτώση της δικτατορίας και γενικός διευθυντής μετά το 1981 !</u>)... Με την πτώση του Παπαδόπουλου στις 25/11/973 και την έλευση του Ιωαννίδη, η υπόθεση φτάνει στα ανακριτικά γραφεία του στρατοδικείου. Ο πατέρας καλείται ως πραγματογνώμων. Ο γιος μαζεύει... μαζεύει... μαζεύει στοιχεία !

Είναι τόσο το υλικό που συγκεντρώνει, ώστε πριν καλά-καλά πέσει η χούντα ο Γρηγόρης Μιχαλόπουλος βάζει μπρος τους ΟΥΡΑΝΟΥΣ. Πρόκειται για μια μηνιαία φυλλάδα, από τις σελίδες της οποίας ο Μιχαλόπουλος απειλεί να ξεμπροστιάσει όσους δεν του τα ρίξουν : *«Ποιός υποδιευθυντής της Ολυμπιακής χτίζει έπαυλη στην Πεντέλη, με τα λεφτά του κοσμάκη;...»... «Ποιά αεροσυνοδός μεταφέρει λαθραία στα εσώρρουχά της;...»... κλπ.* Το γεγονός ότι, μέχρι σήμερα, δεν μάθαμε το όνομα του λαδιάρη υποδιευθυντή ή ποιά ήταν η λαθρεμπόρισσα αεροσυνοδός, αποκαλύπτει - σε συνδυασμό με το πλήθος των παρομοίων καταχωρήσεων στις σελίδες των ΟΥΡΑΝΩΝ - πως ο αριθμός εκείνων που τελικά υπέκυψαν στους εκβιασμούς ήταν τουλάχιστον τετραψήφιος !

Πόσα τσέπωσε ο Μιχαλόπουλος;

Αδύνατον να τα υπολογίσει κανείς... Λίγους μήνες μετά την πτώση της χούντας, κυκλοφορεί το τρίτομο έργο «του» με τίτλο «Οι 900 μ.Χ. αντιστασιακοί», στον υπότιτλο του οποίου διευκρινίζεται πως το «μ.Χ.» σημαίνει «μετά Χούνταν». Πρόκειται για μια συλλογή στοιχείων που του έδωσαν οι χουντικοί, είτε σ' αντάλλαγμα της σιωπής του, είτε προκειμένου να σπιλώσουν εκείνους που τους αντιστάθηκαν. Φαίνεται πως, στην προσπάθειά του να τα κονομήσει εύκολα και γρήγορα, ο Μιχαλόπουλος δεν έλεγξε την ακρίβεια των δημοσιευομένων.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Το βιβλίο αποσύρθηκε, δυστυχώς όμως οι θιγόμενοι, ίσως επειδή δεν κατάλαβαν τον κίνδυνο που αντιπροσώπευε ο εκβιαστής (όχι ίσως για τους ίδιους, αλλά για τις γενικότερες κοινωνικές εξελίξεις), δεν προχώρησαν σε μηνύσεις εναντίον του.
Έτσι, ο Μιχαλόπουλος συνέχισε ανενόχλητος τις επιχειρήσεις του.
Προχώρησε στην έκδοση του ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ (ενός περιοδικού με ...φωτογραφίες του Κοκκού και του σογιού του), συνέχισε την έκδοση των ΝΕΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, έβγαλε καθημερινή την ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ και, τέλος, εισέβαλε και στον χώρο της τηλεόρασης με το ΤΗΛΕ-ΤΩΡΑ...
Όλα αυτά με την ανοχή των περισσοτέρων αντιχουντικών κι αντιβασιλικών, που πίστεψαν πως, αν ασχολούνταν μαζί του θα του προσέδιδαν κύρος, αλλά και με την συνενοχή κάποιων «δημοκρατικών» (ακόμη και αριστεριστές υποψήφιοι διαφόρων συλλόγων και σωματείων - π.χ. του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας -, ο «εαμογενής» Βαγγέλης Γιαννόπουλος (πριν γίνει υπουργός) και πάμπολλοι άλλοι) που άρχισαν να παρακαλούν τον Μιχαλόπουλο «να τους βγάλει στο γυαλί», αδιαφορώντας για το ότι έτσι ο τελευταίος τους χρησιμοποιούσε σαν άλλοθι της «δημοκρατικότητάς» του..., βάζοντάς τους να ΣΥΝΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΕ ΦΑΣΙΣΤΟΝΑΖΙΣΤΙΚΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ ΣΑΝ ΤΟΝ ΑΝΤΡΕΑ ΔΕΝΔΡΙΝΟ (ΤΗΣ ΑΕΙΜΝΗΣΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ) ΚΑΙ ΤΟΝ ΝΙΚΟ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟ (ΤΟΥ «ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ» ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΒΡΕΙ ΤΗΝ ΚΟΤΑ...).
Ποιά κότα;
Μα την κότα που έχουν βρει οι λογής-λογιών «εθνικιστές»... Από τον Μιχαλόπουλο και τον Μιχαλολιάκο, τον Καψάλη και τον Πλεύρη, μέχρι τον Βουνάτσο και τον Παπαθεμελή...
ΤΗΝ ΚΟΤΑ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΑΥΓΑ.
Δηλαδή, το ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΟΣΙΑΛΗΣΤΡΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ - γνωστότερο ως ΠΑΣΟΚ - που, από την εποχή που γραμματέας τύπου και πληροφοριών ήταν ο Σωτήρης Κωστόπουλος, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΑΨΕΙ ΝΑ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΚΙ ΟΜΑΔΕΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ.

Φυσικά, λεφτά παίρναν τα ως άνω ρεμάλια κι από τη Νέα Δημοκρατία... Εκεί, όμως, «ετηρούντο» τουλάχιστον «τα προσχήματα», αφού υπήρχε (και υπάρχει) έντονος ανταγωνισμός των Μιχαλολιάκων, Μιχαλόπουλων, Καψάληδων κλπ., από τη μια, και των Καρατζαφέρηδων, Καμμένων κλπ., από την άλλη, σχετικά με το ποιός είναι «εθνικιστικότερος» από τον άλλον...

Δεν μας έφτανε η αυγουστιάτικη κάψα, δεν μας έφτανε ο «προσυνομιλητικός» και προεκλογικός πυρετός στην Κύπρο, βγήκε - μεσοκαλόκαιρα - να δώσει συνέντευξη κι ο ...Γκιζίκης !
Αλήθεια, κανείς από τους περίφημους και περισπούδαστους πολιτικούς αναλυτές μας δεν σκέφτηκε το γιατί, τα όσα είπε ο Γκιζίκης, τα είπε **τώρα ;**
Ειλικρινά, δεν ξέρουμε τί να πρωτοθαυμάσουμε : την τόση **ασχετοσύνη** ή μήπως την τόση **αυτολογοκρισία**;...

Γιατί, όσο κι αν πιστεύουμε πως η χώρα δεν διαθέτει αναλυτές πρώτης ποιότητας, όσο κι αν πιστεύουμε ότι πολλοί απ' αυτούς διαθέτουν ποιόδη ευφυΐα, δεν πιστεύουμε πως είναι όλοι τους τούβλα.
Κάτι τέτοιο θα ήταν λάθος και, μάλιστα, λάθος πολύ επικίνδυνο...
Κάποιοι, λοιπόν, θα έκαναν - πιστεύουμε - την σύνδεση της στιγμής της συνέντευξης Γκιζίκη στον ΤΥΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (3/8) και στον ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΥΠΟ (4/8/97) με τα όσα διαδραματίζονται αυτή την εποχή στην Κύπρο και γύρω απ' αυτήν.

Οπωσδήποτε δεν διεκδικούμε ούτε το αλάθητο του πάπα, ούτε το βραβείο του ιδρύματος Μπότση.
Όμως, κάναμε κάποιες σκέψεις...
Το 1974, το πραξικόπημα στην Κύπρο πρόσφερε στην Τουρκία την αφορμή για να εισβάλει στο νησί. Της το επέτρεπαν οι Συνθήκες της Ζυρίχης και του Λονδίνου, που όριζαν ότι το σύνταγμα της ανεξάρτητης κυπριακής δημοκρατίας τελούσε υπό την εγγύηση της Ελλάδας, της Αγγλίας και της ίδιας. Σε οποιαδήποτε περίπτωση συνταγματικής εκτροπής, η θιγόμενη πλευρά είχε το δικαίωμα να επέμβει - ακόμη και στρατιωτικά - για να αποκαταστήσει την τάξη.
Μα, θα πει ο καλόπιστος τρίτος, η τάξη δεν αποκαταστάθηκε με την επάνοδο του Μακαρίου και την τιμωρία του «οχταήμερου» Σαμψών; Με την πτώση της ελληνικής χούντας και την τιμωρία των πρωταιτίων της;
Σ' ό,τι αφορά τον Σαμψών, θα μπορούσε ίσως κανείς να συμφωνήσει. Όποιος δεν συμφωνεί - κι εμείς, βέβαια, είμαστε απ' αυτούς που δεν συμφωνούν - δεν συμφωνεί επειδή, τελικά, ούτε ο Σαμψών δεν τιμωρήθηκε, αφού εξακολουθεί να αποτελεί παράγοντα της δημόσιας ζωής της Κύπρου.
Όσο για τους πρωταίτιους της ελληνικής χούντας, θυμίζουμε απλώς ότι δεν δικάστηκαν ποτέ για τα όσα έκαναν στην Κύπρο.
Απ' εναντίας, οι μεταχουντικές κυβερνήσεις, τα κόμματα, οι πολιτικοί της Ελλάδας, χαρακτήρισαν την υπόθεση, όχι απλά απόρρητη, αλλά **ταμπού !**
Κανείς δεν σκέφτηκε πως αυτή η ατιμωρησία των υπευθύνων της, έστω προσωρινής, συνταγματικής εκτροπής στην Κύπρο, θα μπορούσε να εκληφθεί από την τουρκοκυπριακή και την τουρκική πλευρά, όχι μόνο ως «πρόκληση», αλλά - το κυριότερο - ως διαρκής **απειλή** για την ειρήνη και τη γαλήνη στο νησί; Κανείς δεν σκέφτηκε πως ήταν κι αυτός ένας λόγος που θα μπορούσαν να προβάλλουν οι Τούρκοι πολιτικοί για να δικαιολογήσουν την μέχρι σήμερα παράταση της κατοχής του μισού νησιού;
Και, τέλος, κανείς δεν είδε πως ο Γκιζίκης - ο άνθρωπος που «διέταξε την ανατροπή του Μακαρίου» - με τη συνέντευξή του ρίχνει φρέσκο νερό στον μύλο της προπαγάνδας της τουρκικής ηγεσίας;

Θα επανέλθουμε στο θέμα της 15/7/1974. Όχι για λόγους «ιστορικούς». Αλλά για λόγους που αφορούν - πράγματι, κύριοι της κυβέρνησης - **ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.**

Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή

Μέρος ιγ΄
συνέχεια 4η

Στο τεύχος 141 είδαμε το πώς, στις αρχές του 1976, παρατηρούνται και πάλι κάποιες «ύποπτες κινήσεις» χουντικών στρατιωτικών, που χρονικά συνέπιπταν με το σκάνδαλο της Lockheed και με τις προσπάθειες της κυβέρνησης των ΗΠΑ να το κουκουλώσει και να προωθήσει τα συμφέροντα της αμερικάνικης εταιρίας στην Ελλάδα. Η «σύμπτωση» αυτή, τελικά, δεν ήταν - όπως θα δούμε στη συνέχεια - και τόσο «συμπτωματική».
Στο προηγούμενο τεύχος (142), παρενθέσαμε ένα χρονολόγιο των κυριοτέρων γεγονότων, στον χώρο της ακροδεξιάς, από τον Ιούλιο του 1974 μέχρι το τέλος του 1975, ένα χρονολόγιο απαραίτητο για την κατανόηση των όσων ακολουθούν.
Σήμερα, λοιπόν, συνεχίζουμε με τον «φάκελλο Αβέρωφ».

Στις 17/3/1976, ο στρατηγός Κωνσταντίνος Καλλίτσης, που είχε διεξάγει τις ανακρίσεις για τα βασανιστήρια στο καταδρομικό «Έλλη», ζητάει ακρόαση από τον Αβέρωφ. Σύμφωνα με τις πληροφορίες, ο Καλλίτσης προσπαθεί να ελαφρύνει τη θέση των βασανιστών (Ευαγγελόπουλου, Καμαρινέα κλπ.) εν όψει της επανάληψης της δίκης τους στο αναθεωρητικό ναυτοδικείο.
Ο υπουργός άμυνας, ωστόσο, πιεζόμενος από αντιπολιτευτικούς, αλλά και ενδοκυβερνητικούς κύκλους, αρνείται να τον δεχτεί και απορρίπτει κάθε μεσολαβητική προσπάθεια.
Η είδηση αποσιωπάται από τον τύπο και μόνο στα «ψιλά» των μέσα σελίδων του Ελεύθερου Κόσμου της 18/3/1976 αναφέρεται πως «ο υπουργός άμυνας αρνήθηκε να δεχθεί τον Κωνσταντίνο Καλλίτση», χωρίς περισσότερες διευκρινίσεις.

★★★

Η αγωνιώδης προσπάθεια του Αβέρωφ να αποσείσει τις εναντίον του κατηγορίες για συνεργασία με τη χούντα (συνεργασία που άρχισε πριν τις 24/7/1974 και που του «απένειμε» τον τίτλο του «γεφυροποιού»), φτάνει μέχρι την κίνηση της διαδικασίας της ένορκης διοικητικής εξέτασης κατά του Καλλίτση, που ανατίθεται στον υποπτέραρχο Λ. Πρωτοπαππά.

★★★

Στις 30/3/1976, ο Κωνσταντίνος Καλλίτσης, επίτροπος του αναθεωρητικού ναυτοδικείου, αποδίδει την επιβολή της δικτατορίας στον «κομμουνιστικό κίνδυνο», που η χούντα κατάφερε να αποτρέψει, και ζητάει την απαλλαγή των βασανιστών. Την ίδια μέρα, ο υποπτέραρχος Λ. Πρωτοπαππάς υποβάλλει στον Αβέρωφ το πόρισμα της ΕΔΕ κατά του Καλλίτση. Κατά το πόρισμα «δεν διαπιστώθηκαν παρατυπίες κατά την ανάκριση για τα βασανιστήρια στο Έλλη».
Ο Αβέρωφ - πού ήξερε βέβαια από πριν ότι τα πράγματα θα εξελίσσονταν έτσι, αφού ο ίδιος είχε μεθοδεύσει την εξέλιξή τους - εμφανίζεται οργισμένος.
Την άλλη μέρα (31/3/1976) οι εφημερίδες (π.χ. ΝΕΑ) γράφουν «Δίωξη αναμένεται να ασκήσει στις 31/3/1976 ο υπουργός Εθνικής Άμυνας κ. Ευ. Αβέρωφ, κατά του υποστρατήγου Καλλίτση, επιτρόπου του Αναθεωρητικού, για την αγόρευσή του στη δίκη των βασανιστών του Πολεμικού Ναυτικού...».

★★★

Στο σημείο αυτό, πρέπει να πούμε ότι το ενδιαφέρον του Αβέρωφ για τη δίκη των βασανιστών του ναυτικού οφείλεται και στην ανάμειξή του στο περίφημο «κίνημα του Πολεμικού Ναυτικού». Επρόκειτο για την οργάνωση ενός «αντιπραξικοπήματος», για την ανατροπή της χούντας. Σύμφωνα με το σχέδιο, μονάδες του στόλου, υπό την διοίκηση βασιλοφρόνων αξιωματικών, θα στασίαζαν και - απειλώντας να βομβαρδίσουν το ναύσταθμο.. τον Πειραιά και το Πεντάγωνο - θα ζητούσαν την παραίτηση του Παπαδόπουλου και τη μεταβίβαση της εξουσίας στους πολιτικούς.
Τελικά, το «κίνημα», που επρόκειτο να εκδηλωθεί στις αρχές του καλοκαιριού του 1972, έμεινε στα χαρτιά. Πολλοί, ωστόσο, αξιωματικοί του ναυτικού (και άλλων όπλων) πιάστηκαν από τη χούντα και μερικοί βασανίστηκαν απάνθρωπα στο καταδρομικό «Έλλη» και στα τμήματα της ΕΣΑ. Ο μόνος αξιωματικός που κάτι κατάφερε να κάνει ήταν ο Νίκος Παππάς, που - σε συμφωνία με το πλήρωμα - πήρε το πλοίο «Βέλος» και κατέφυγε στην Ιταλία, όπου παρέμεινε μέχρι την πτώση της χούντας. «Για την ιστορία», σημειώνουμε ότι ανάμεσα στα υπόλοιπα μέλη του πληρώματος, υπηρετούσε, ως ναύτης, και ο φίλος Παύλος Αρβανίτης, γνωστότερος ως «Πάολα», εκδότρια εντύπων για τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων.

★★★

Μολονότι το «κίνημα του Ναυτικού» δεν προσέφερε ουσιαστικά στην αντιδικτατορική υπόθεση παρά θύματα (σύμφωνα με πληροφορίες από έγκυρες πηγές, αλλά ανεξακρίβωτες, ο φοιτητής Γιώργος Κωνσταντίνου δολοφονήθηκε το Μάη του 1972, ακριβώς επειδή «ήξερε για το κίνημα του Ναυτικού». Τον δολοφόνησαν οι χωροφύλακες Τσιαπούρας και Ρηγάκης κι ο παρακρατικός Αχιλλέας Λιούλιας. Η χούντα προσπάθησε να παρουσιάσει τον θάνατο του φοιτητή σαν αυτοκτονία. Μετά τη χούντα, με βούλευμα, αναγνωρίστηκε ότι επρόκειτο για δολοφονία, η υπόθεση όμως στάλθηκε τελικά στο αρχείο, λόγω «ελλείψεως στοιχείων για τους συγκεκριμένους κατηγορούμενους»), χρησιμοποιήθηκε - μεταχουντικά - κατά κόρον από την προπαγάνδα της Νέας Δημοκρατίας και φυσικά από τον Αβέρωφ.
Απομαγνητοφωνούμε, ενδεικτικά, το δελτίο ειδήσεων του «εθνικού προγράμματος» της Ελληνικής Ραδιοφωνίας, της 14.30' της 7/4/1976 :
«...Για τέταρτη μέρα σήμερα, συνεχίζεται στο Αναθεωρητικό Δικαστήριο Αθηνών η δίκη των 29 αξιωματικών και οπλιτών που κατηγορούνται για βασανισμούς πολιτών, κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, στο ΕΑΤ/ΕΣΑ και σε άλλες στρατιωτικές μονάδες. Πρώτος, στη σημερινή συνεδρίαση, κατέθεσε ο κ. Ιωάννης Σταθόπουλος, βουλευτής και πρώην πλωτάρχης, που είχε συλληφθεί για συμμετοχή στο κίνημα του Ναυτικού. Στο ΕΑΤ/ΕΣΑ, είπε ο μάρτυρας, με χτύπησε στο πρόσωπο πολλές φορές ο κατηγορούμενος Χατζηζήσης, καθώς και στρατονόμοι. Ήθελαν να μάθουν σχετικά με την συμμετοχή στο κίνημα του Ναυτικού των κκ. Αβέρωφ και Ράλλη...».

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Στο μεταξύ, οι σχέσεις της ελληνικής κυβέρνησης με την αμερικανική, περνούν φάση «οξύτητας», αφού η τελευταία επιμένει να εμποδίζει κάθε προσπάθεια «κάθαρσης» - έστω και εντελώς προσχηματική - στην Ελλάδα, ενώ η πρώτη - κάτω από την λαϊκή κατακραυγή - είναι υποχρεωμένη να τιμωρήσει - έστω και όπως «τιμωρεί» - τους χουντικούς.
Στα πλαίσια αυτά, η ελληνική εξωτερική πολιτική κάνει «ανοίγματα» προς το «χώρο των αδεσμεύτων».
Χαρακτηριστική είναι η επίσημη επίσκεψη στην Ελλάδα (7/4/1976) του πρωθυπουργού της Μάλτας, «αριστερού σοσιαλιστή» Μίντοφ, που τον υποδέχεται σύσσωμη η ηγεσία της δεξιάς Νέας Δημοκρατίας : Καραμανλής, Αβέρωφ, Μπίτσιος, Μολυβιάτης, Γιωργάκης...

★★★

Στις 2/4/1976, στον ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ, δημοσιεύεται το παρακάτω πολύ ενδιαφέρον άρθρο :

Ενώ ο κ. Καραμανλής ζητάει ψυχραιμία και θυσίες
ΜΑΚΡΙΑ ΑΠ' ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ
Ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική, η μόνη διέξοδος για τη χώρα μας.
Να συζητηθεί το θέμα στη Βουλή και να ενημερωθεί ο λαός.

Ενώ σοβαροί παραμένουν οι κίνδυνοι για τα ζωτικά λαϊκά και εθνικά μας συμφέροντα, που αντιμετωπίζουν την άμεση και απροκάλυπτη ιμπεριαλιστική επιβουλή, επιτακτική προβάλλει από την ίδια τη ζωή η ανάγκη :

- Να απαγκιστρωθεί η χώρα μας από τον κλοιό των ατλαντικών μας «συμμάχων», που περισφίγγεται μεθοδικά γύρω της.
- Να εφαρμοστεί μια ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική εθνικής ανεξαρτησίας, ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας με όλες τις χώρες, πρώτα και κύρια με τις σοσιαλιστικές και τις αδέσμευτες.

Η κυβέρνηση Καραμανλή ωστόσο εξακολουθεί να αναζητάει διέξοδο μέσα στα πλαίσια της ΕΟΚ και του ΝΑΤΟ, χωρίς όμως να συναντάει - σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις - την ανταπόκριση που θα επιθυμούσε. Με χθεσινές δηλώσεις του ο πρωθυπουργός κ. Καραμανλής, αφού επισημαίνει ότι «με την πρόσφατη συμφωνία μεταξύ Ηνωμένων Πολιτειών και Τουρκίας τείνει να δημιουργηθεί μια δυσάρεστη και επικίνδυνη κατάσταση στην περιοχή που ζούμε», προσθέτει χαρακτηριστικά :

«Η ελληνική κυβέρνησις επέστησε με σύντονα διαβήματα την προσοχή των Ηνωμένων Πολιτειών και των συμμάχων των επί των κινδύνων αυτών».

Διαβήματα

Όπως έγινε γνωστό, ο ίδιος ο πρωθυπουργός επικοινώνησε χθες και προχθές με τον Αμερικανό πρόεδρο κ. Φορντ, τον πρόεδρο της Γαλλίας κ. Ζισκάρ ντ' Εσταίν, τον καγκελλάριο της Ο. Δ. Γερμανίας κ. Σμιτ και το Βρεταννό πρωθυπουργό Ουίλσον, ενώ παράλληλα διαβήματα στις χώρες - μέλη του ΝΑΤΟ και της ΕΟΚ έγιναν και από το υπουργείο Εξωτερικών.

«Φτωχά», αν όχι μηδαμινά, διαφαίνονται ωστόσο τα μέχρι τώρα αποτελέσματα των έντονων διπλωματικών ενεργειών της ελληνικής κυβέρνησης.

Αυτό αποδείχνουν :

- Η μετάθεση της πραγματοποίησης των κυβερνητικών ελπίδων, για κάποιες «εγγυήσεις», ουσιαστικά στο μέλλον. Όπως δήλωσε ο κ. Καραμανλής : Υπάρχουν (μόνο) οι «πρώτες ενδείξεις» ότι οι σύντονες ενέργειες της κυβέρνησης «θα αποδώσουν τα προσδοκώμενα αποτελέσματα».
- Η χθεσινή κυβερνητική κινητοποίηση, με τη διεξαγωγή πρωινής σύσκεψης στο υπουργείο Εθνικής Άμυνας υπό την προεδρία του κ. Καραμανλή και αργότερα έκτακτης συνεδρίασης της κυβερνητικής επιτροπής.

Ο κ. Καραμανλής

Ο κ. πρωθυπουργός στη χθεσινή του δήλωση αναφέρει, ανάμεσα στα άλλα, τα εξής :

- «Η Ελληνική Κυβέρνησις δεν έχει βέβαια το δικαίωμα να ελέγχει την αμερικανική κυβέρνηση για τον τρόπο με τον οποίο διαθέτει τα χρήματα του αμερικανικού λαού. Ούτε θα είχε λόγο να διαμαρτύρεται διότι παρέχεται οιαδήποτε βοήθεια προς την Τουρκία, αν η βοήθεια αυτή δεν ανέτρεπε εις βάρος της Ελλάδος τον υφιστάμενο συσχετισμό δυνάμεων. Έχει όμως το δικαίωμα - και το καθήκον - να αντιδρά για να αποτρέψει τον κίνδυνο αυτόν, που απειλεί, όχι μόνο την Ελλάδα και την Κύπρο, αλλά και την ασφάλεια ολόκληρης της περιοχής».
- Η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να χρησιμοποιήσει «όλα τα μέσα - πολιτικά και οικονομικά - για να αποκαταστήσει την διαταραχθείσα ισορροπία». Για το λόγο αυτό ο κ. Καραμανλής ζήτησε (και πάλι) «θυσίες» από τον ελληνικό λαό, «ψυχραιμία και αποφασιστικότητα».
- Από τις πρωθυπουργικές δηλώσεις γίνεται φανερό ότι νέα οικονομικά βάρη θα κληθούν να σηκώσουν μονόπλευρα οι εργαζόμενοι κι όλος ο λαός. «Από την άλλη πλευρά», *η κυβέρνηση επιστρατεύει τον αστυνομικό μηχανισμό ενάντια στους εργατικούς αγώνες (απεργία στο Μαντούδι), προωθεί τις διασπαστικές της επιδιώξεις μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα (συνέδριο ΓΣΕΕ) και την ουσιαστική κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας, στρέφεται δηλαδή ενάντια στους εργαζόμενους που αποτελούν τη βάση και τη ραχοκοκκαλιά του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Είναι φανερό πια, μια τέτια τακτική κάθε άλλο παρά συντελεί στη λεγόμενη «εθνική ομοψυχία» που ζητάει η κυβέρνηση* *.

Η σύσκεψη

Ο κ. Καραμανλής κάλεσε χθες το πρωί σε σύσκεψη στο Πολιτικό Γραφείο τον υπουργό Εθνικής Άμυνας κ. Αβέρωφ, τον υφυπουργό κ. Κατσαδήμα και τους αρχηγούς Ενόπλων Δυνάμεων, Στρατού, Ναυτικού και Αεροπορίας.

Ο κ. πρωθυπουργός, όπως αναφέρεται σε σχετική κυβερνητική ανακοίνωση, «εζήτησε να ενημερωθεί επί των επιπτώσεων τας οποίας δύναται να έχει επί του συσχετισμού των δυνάμεων Ελλάδος και Τουρκίας η αναγγελθείσα αμερικανοτουρκική συμφωνία».

Μετά τη λήξη της σύσκεψης ο κ. Καραμανλής δήλωσε στη στρατιωτική ηγεσία ότι οι ένοπλες δυνάμεις *«δύνανται να είναι βέβαιες ότι θα τεθούν εις την διάθεσίν των όλα τα απαιτούμενα μέσα δια να προστατεύσουν, αν χρειασθεί, την ασφάλειαν και την τιμήν της χώρας»* και ζήτησε *«να εξακολουθήσουν να επιδεικνύουν νομιμοφροσύνην, πειθαρχίαν και φρόνημα υψηλόν»* **.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Το Στέητ Ντηπάρτμεντ

Ο Έλληνας πρεσβευτής κ. Ν. Αλεξανδράκης, όπως μεταδίδει το Ασσοσιέϊτεντ Πρες, συζήτησε με τον Αμερικανό υπουργό Εξωτερικών Κίσσινγκερ γύρω από τις επιπτώσεις της αμερικανοτουρκικής συμφωνίας για τις βάσεις.

* Φυσικά, ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ αποφεύγει ν' αναφερθεί στις δικές του προσπάθειες «ενοποίησης» των εργαζομένων, π.χ. στην απονομή του τίτλου των «χουντικών προβοκατόρων» στους εργαζόμενους που είχαν συγκρουστεί με την αστυνομία τον Ιούλιο του 1975. Η στάση του, η στάση του ΚΚΕ, όπως θα αποδειχτεί άλλωστε σ' έναν μήνα (Μάη του 1976), δεν αποτελεί παρά επικρότηση και στήριξη των αστυνομικών αντεργατικών μέτρων της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας. Εκείνο που - στα πλαίσια της έρευνάς μας - θα πρέπει να τονίσουμε, είναι πως στην Αστυνομία Πόλεων και στην Χωροφυλακή, το χουντικό «λόμπυ» εξακολουθεί, το 1976, να λειτουργεί ανενόχλητο και να καλλιεργεί την ακροδεξιά - φασιστική νοοτροπία που εξακολουθεί και σήμερα να διαπνέει την ΕΛ.ΑΣ.

** Η διαβεβαίωση του Καραμανλή ότι «θα δοθούν στις ένοπλες δυνάμεις όλα τα απαραίτητα μέσα», όπως κι όλες οι ανάλογες διαβεβαιώσεις των εκάστοτε κυβερνήσεων, δεν έχουν να κάνουν τόσο πολύ με την «εθνική άμυνα», όσο με το «φρόνημα» των στρατιωτικών. Στην ουσία, τέτοιου είδους δηλώσεις αποβλέπουν στο να πείσουν τους αξιωματικούς πως οι ΑΠΟΔΟΧΕΣ, οι ΛΟΥΦΕΔΕΣ και οι ΚΟΜΠΙΝΕΣ θα συνεχιστούν. Η συγκεκριμένη διαβεβαίωση του Καραμανλή, το 1976, έχει ιδιαίτερη σημασία, αφού - όπως είδαμε - αυτήν ακριβώς την εποχή, οι χουντικοί στρατιωτικοί προσπαθούν και πάλι να κινηθούν. Η αναφορά του στη «νομιμοφροσύνη και πειθαρχία», επομένως, έχει ουσιαστικά την έννοια της απειλής : «ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΣΤΕ ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΝΕΣ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟΙ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΦΡΑΓΚΟ !».

Στις 14/4/1976, ο Αβέρωφ δέχτηκε στο υπουργείο τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης, Γεώργιο Μαύρο (της Ένωσης Κέντρου) και τον ενημέρωσε για την κατάσταση της άμυνας της χώρας.
Η «ενημέρωση» κράτησε δυο ολόκληρες ώρες, γεγονός που την άλλη μέρα χαρακτηρίστηκε από την ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ «Πρωτοφανές, σε καιρό ειρήνης...».

Το θέμα της ενημέρωσης, όμως, δεν ήταν μόνο η άμυνα. Ήταν και οι κινήσεις των χουντικών.

★★★

Η δεύτερη επέτειος της 21/4/1967, περνάει - όπως ήταν αναμενόμενο - με ανακοινώσεις της κυβέρνησης, των κομμάτων, των οργανώσεων και με τραγούδια (από αντάρτικα μέχρι Σαββόπουλο). Δεν λείπουν, όμως, και τα παρατράγουδα. Πουλιά, στέμματα και σταυροί εντός κύκλου (το σήμα της Νέας Τάξης) γράφονται στους τοίχους της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης κι άλλων πόλεων, κάτω από συνθήματα υπέρ της δικτατορίας και της αποφυλάκισης των χουντικών.
Ιδιαίτερη έκταση παίρνουν τα επεισόδια στην Έδεσσα. Εκεί, όπως κι αλλού, κολλιούνται αφφίσσες για τη «μαύρη επέτειο», που δείχνουν τα τανκς έξω απ' τη βουλή και καλούν το λαό να επαγρυπνεί για να μην επιτρέψει μια μελλοντική χούντα. Σε κάποιους, όμως, οι αντιχουντικές αφφίσσες δεν αρέσουν κι αρχίζουν να τις σχίζουν. Πολίτες επεμβαίνουν και τους πιάνουν. Ο σάλος ξεσπάει, όταν αποκαλύπτεται πως οι αφφισσοσχίστες υπηρετούν στην ...ΕΣΑ !
Το γεγονός καταγγέλλεται αμέσως από τους υπευθύνους των τοπικών κομματικών οργανώσεων της αντιπολίτευσης στον διοικητή της ΙΙ Μεραρχίας, που εδρεύει στην πόλη, Φουριώτη και ζητούνται εξηγήσεις, αφού είναι φανερό πως η ομάδα των ΕΣΑτζήδων έδρασε κατ' εντολή κάποιων ανωτέρων.
Ο Φουριώτης διατάσσει αμέσως Ένορκη Διοικητική Εξέταση και ενημερώνει το Γενικό Επιτελείο στρατού που, με τη σειρά του, ενημερώνει το υπουργείο και τον Αβέρωφ.
Στις 23/4/1976, ο νεοδημοκράτης υπουργός δηλώνει προς τον τύπο :
- Στην ΕΣΑ υπηρετούν δεκάδες χιλιάδες άνδρες... Τέτοια φαινόμενα είναι αναπόφευκτα... Πράγματι, κάποιος στρατονόμος έσκισε αφφίσσες... Δεν πρέπει πάντως να μεγαλοποιούμε τα πράγματα... (βλ. ΑΥΓΗ, 24/4/1976).
Οι δηλώσεις του δεν πείθουν κανέναν, η υπόθεση όμως θεωρείται «λήξασα».

Θα συνεχίσουμε στο επόμενο τεύχος.

ματα... στίγματα... στίγματα... στίγματα... στίγματα... στίγ

Αλήθεια, αφού οι συνθήκες Ζυρίχης - Λονδίνου (με τις οποίες η Κύπρος έγινε «ανεξάρτητη») ορίζουν πως το κυπριακό κράτος δεν μπορεί να γίνει μέλος οποιουδήποτε διεθνούς οργανισμού, στον οποίο δεν θα μετέχουν όλες οι εγγυήτριες χώρες (δηλαδή και η Αγγλία και η Ελλάδα και η Τουρκία), τί νόημα - αν όχι διχοτομικό - έχει η επιμονή της ελληνικής και της ελληνοκυπριακής πλευράς να βάλουν την Κύπρο στην Ενωμένη Ευρώπη, στην οποία εμποδίζουν την είσοδο της Τουρκίας;

«Ο διοικητής της Ασφάλειας Αθήνας», λέει, «και άλλοι ανώτατοι αστυνομικοί διώκονται ως ενεχόμενοι σε κύκλωμα τζόγου...».
Δηλαδή, όταν οι μπάτσοι ασχολούνται με τον «ληστή με το ένα χέρι», διώκονται.
Όταν ασχολούνται με τον βασανισμό κρατουμένων και με τα δύο τους χέρια, προάγονται !

Μετά τους δικαστές, οι βουλευτές μας «πετσώνονται» κι αυτοί κατά 1.400.000 δραχμές το μήνα.
«Μικτά» ή «καθαρά», δεν έχει σημασία.
Από μας θα τα πάρουν μέχρι τελευταίας πεντάρας και μάλιστα με τόκο...

Οι «Επαναστατικοί Πυρήνες» χτύπησαν, στις 19/8/97, με δυναμίτη το γραφείο του Στέλιου Παπαθεμελή (γνωστού και μη εξαιρετέου) στο Σύνταγμα...
Και εις άλλα, με υγείαν !

Μπορεί η κυβέρνηση της νέας, ενωμένης Γερμανίας να γράφει στα παλιά της τα παπούτσια τα θύματα του χιτλερισμού (όπως συμβαίνει με τους Εβραίους, τους Τσιγγάνους και - πρόσφατα - με τους Έλληνες), οι άλλες χώρες, ωστόσο, δεν έχουν αυτό το «δικαίωμα», αφού δεν βρίσκονται στην πρωτοκαθεδρία της Ενωμένης Ευρώπης. Έτσι, στις 24/7/1997, η κυβέρνηση της νέας, χωρισμένης απ' την Τσεχοσλοβακία, Τσεχίας αποφάσισε να αποδώσει στους Εβραίους της Σλοβακίας τον χρυσό που είχε κατασχέσει στον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο το φιλοχιτλερικό σλοβακικό καθεστώς και που, από το 1953, βρίσκεται στην Εθνική Τράπεζα της Τσεχοσλοβακίας, η οποία, με τη σειρά της, εδρεύει σήμερα στην Τσεχία. Έτσι, τα 2/3 του χρυσού, αξίας 603.000 δολλαρίων, θα δοθούν τελικά στο Τσεχο-Σλοβακο-Ισραηλιτικό Ίδρυμα.. Σημειώνουμε ότι, πριν τον πόλεμο, ζούσαν στην Σλοβακία περίπου 100.000 Εβραίοι. 80.000 απ' αυτούς εξοντώθηκαν απ' τους ναζιστές. Οι υπόλοιποι μετανάστευσαν μεταπολεμικά στο Ισραήλ, όπου τα όσα είχαν μάθει στο πετσί τους, τα εφάρμοσαν στο πετσί των Παλαιστινίων... Σήμερα έχουν απομείνει στη Σλοβακία μόνο 3.000 Εβραίοι.

★★★

Στις 19/7/97, ο πρόεδρος της Διεθνούς Επιτροπής Ατομικής Ενεργείας, Hans Blix, έφτασε στο Ιράν για να επισκεφθεί τις πυρηνικές εγκαταστάσεις της χώρας.

Στις 23/7/97, ο πρόεδρος της ΔΕΑΕ κι ο πρόεδρος του Ιράν, Ραφσαντζανί, έδωσαν κοινή συνέντευξη τύπου, κατά την οποία, ο Blix δήλωσε ρητά πως «δεν υπάρχουν ενδείξεις πως οι πυρηνικές εγκαταστάσεις του Ιράν χρησιμοποιούνται για την κατασκευή όπλων».

Φυσικά, οι ιρανικές εφημερίδες της 24/7/97 είχαν το θέμα πρωτοσέλιδο.

Λίγες ώρες μετά την έκδοση των εφημερίδων (στις 11.15', ώρα ανατολικών ΗΠΑ), το αμερικάνικο Associated Press πέρναγε την είδηση, ως εξής :

«..."Το ιρανικά πυρηνικά προγράμματα είναι κρυστάλλινα και διαφανή και για ανθρωπιστικούς σκοπούς", ανέφερε η εφημερίδα (Αχμπάρ) πως δήλωσε (ο Ραφσαντζανί) στη διάρκεια συνάντησής του με τον Hans Blix, επικεφαλής της ΔΕΑΕ, την Τρίτη... Η Ρωσία κατασκευάζει τον μοναδικό πυρηνικό αντιδραστήρα του Ιράν κοντά στο νότιο λιμάνι του Μπουσέρ. Υπάρχουν διεθνείς φόβοι ότι η τεχνολογία θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή ατομικής βόμβας, αν και η ατομική επιτροπή δεν βρήκε αποδείξεις πως το Ιράν διαθέτει καλυμμένο πρόγραμμα πυρηνικών όπλων».

★★★

«Η διαδικασία αναγνώρισης του υπόπτου ήταν απλώς ΚΑΚΟΓΟΥΣΤΗ ΦΑΡΣΑ».

Με αυτά τα λόγια, Βρεταννός δικαστής, στις 24/7/97, κήρυξε απαράδεκτη τη δίωξη που είχε ασκηθεί σε βάρος Αφρικανού μετανάστη, για «εκβιασμό», αφού το θύμα του εκβιασμού κλήθηκε από την αστυνομία να «αναγνωρίσει» τον δράστη, ανάμεσα σε 8 αστυνομικούς, ΟΛΟΥΣ ΛΕΥΚΟΥΣ !

Το θέμα παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την Ελλάδα, όπου η Αστυνομία καλεί μάρτυρες να «αναγνωρίσουν» ανήλικους δράστες που ποζάρουν ανάμεσα σε μεσήλικες ή και υπερήλικες αστυνομικούς.

★★★

Στις 24/7/97, ο πρόεδρος της Γεωργίας (και τελευταίος υπουργός εξωτερικών της Σοβιετικής Ένωσης), Έντβαρντ Σεβαρντνάτζε, ανακοίνωσε ότι όλες οι θανατικές ποινές, που έχουν επιβάλει δικαστήρια της χώρας, μετατρέπονται σε 20ετείς καθείρξεις. Πρέπει να πούμε ότι τα τελευταία 2,5 χρόνια, όλες οι εκτελέσεις είχαν αναβληθεί. Σύντομα, όπως ανακοινώθηκε, θα ισχύσει νέος νόμος που καταργεί την θανατική ποινή. Στα κελιά των, μέχρι τις 23/7/97, μελλοθανάτων, βρίσκονταν 54 άνθρωποι.

Όπως έχει πολλές φορές αποδείξει η ιστορία, η σωστότερη μέθοδος ανάλυσης των γεγονότων και των καταστάσεων δεν είναι οπωσδήποτε το «ό,τι θυμάται κανείς, χαίρεται»...

Το αποδεικνύουν, για μια φορά ακόμη, τα όσα - τραγικά - συμβαίνουν στην Καμπότζη.

Δεν πρόλαβαν οι ανά τον κόσμο θαυμασιές του υπερκρατισμού (αυτοί, δηλαδή, που υποστηρίζουν ότι τα «εθνικά» κράτη θα πρέπει να εξαφανιστούν για να παραδώσουν τη σκυτάλη της εξουσίας σε κάποιο υπερκράτος, π.χ. στον ΟΗΕ, ο οποίος βέβαια - κατ' αναλογία προς τα επί μέρους κράτη - εκφράζει, όχι πια τα επί μέρους, αλλά τα γενικότερα καπιταλιστικά - όλων των αποχρώσεων - συμφέροντα) να χειροκροτήσουν την εξόντωση του Πολ Ποτ και τη συντριβή των Ερυθρών Χμερ, και η ιστορία τους προσγείωσε ανώμαλα και οδυνηρά στην πραγματικότητα :

ΟΙ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΩΝ ΧΜΕΡ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ - ΑΝ ΟΧΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ - «ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟΙ, ΦΟΝΙΑΔΕΣ, ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ...».

Το βράδυ της 5 προς 6/7/97 και ενώ, κατά τα διεθνή «ειδησεογραφικά» πρακτορεία, οι Καμποτζιανοί γιόρταζαν την «απαλλαγή τους από την κομμουνιστική τρομοκρατία», ο Χουν Σεν, ο ένας από τους δυο πρωθυπουργούς της χώρας (που είχαν επιβάλει οι «ειρηνευτικές» δυνάμεις του ΟΗΕ), με τη βοήθεια του στρατού, συνελάμβανε και εκτελούσε τους συνεργάτες του συμπρωθυπουργού του, Νοροντόμ Ραναρίδ (ο τελευταίος κατάφερε να διαφύγει την εκτέλεση και να καταφύγει στην Ταϋλάνδη), και ανακήρυσσε την Καμπότζη, δικό του τσιφλίκι.

Όσο το «παιχνίδι» παιζόταν μέσα στους κόλπους της άρχουσας ελίτ της χώρας, τα πράγματα ήταν κάπως «υποφερτά».

Οι Ερυθροί Χμερ είχαν ηττηθεί και δεν απειλούσαν πια κανέναν. Τα υπόλοιπα κόμματα της χώρας «τα είχαν βρει» στο μοίρασμα της λείας (δηλαδή στα ποσοστά εκμετάλλευσης του λαού). Τέλος, ο ίδιος ο λαός αισθανόταν «ασφαλής», αφού ήξερε τι, πόσα και σε ποιούς θα πλήρωνε. Όλα αυτά, «υπό την αιγίδα του ΟΗΕ» και τις επιδοκιμασίες των υπερκρατιστών...

Το πραξικόπημα του Χουν Σεν, ωστόσο, απέδειξε ότι «υπό την αιγίδα του ΟΗΕ», δηλαδή εκεί που δεν φτάνει η μυωπική ματιά των θαυμαστών του υπερκρατισμού και των παγκοσμίων «νέων» (κάθε φορά είναι «νέες») τάξεων, το αλληλοφάγωμα των κεφαλαιοκρατών και η αταξία διαρκώς οξύνονται. Όσο για τους Καμποτζιανούς, αυτοί πληρώνουν τα σπασμένα της υπερκρατικής «τάξης».

«Έφτασα εδώ, πριν πέντε μέρες, για να γλυτώσω από το ντουφεκίδι...», είπε στις 25/7/97 στους ανταποκριτές του αμερικάνικου Associated Press στην Ταϋλάνδη, ο 37χρονος αγρότης Γουθ Γι. «Πριν την ειρήνη, όταν διεξάγονταν μάχες, τα γυναικόπαιδα ήταν ασφαλή. Έτσι, άφησα πίσω τη γυναίκα και τα παιδιά μου. Τώρα, μάλλον έχουν σκοτωθεί...».

Περισσότεροι από 20.000 υποστηρικτές του FUNCINPEC (του κόμματος του Νοροντόμ Ραναρίδ, γιου του πρίγκηπα Νοροντόμ Σιχανούκ, ο οποίος εγκατέλειψε τους Ερυθρούς Χμερ, όταν τον εκτόπισε από την ηγεσία τους ο Πολ Ποτ) κατάφερα να σπάσουν τα μπλόκα του PCC (του κόμματος του Χουν Σεν) και του στρατού στις εξόδους της πρωτεύουσας Πνομ Πενχ και να καταφύγουν στο Ο Σμάχ, που, στις 25/7/97, εξακολουθούσε να ελέγχεται απ' τον Νοροντόμ.

Εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες απ' όλη τη χώρα συνωστίζονται στα σύνορα προς την Ταϋλάνδη, τα οποία παραμένουν κλειστά παρά τις δηλώσεις της ταϋλανδινής κυβέρνησης ότι θα δεχτεί πρόσφυγες των οποίων η ζωή βρίσκεται σε κίνδυνο.

Στο μεταξύ, σε ερημική τοποθεσία στο διάσελο του Πιχ Νιλ (60 χιλιόμετρα νοτιοανατολικά της Πνομ Πενχ), «ερευνητές του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα ανακάλυψαν φρεσκοσκαμμένο λάκκο

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Μέσα, βρίσκονταν τα υπολείμματα δεκάδων πτωμάτων...», σύμφωνα με τα διεθνή «ειδησεογραφικά» πρακτορεία που έσπευσαν να μαγνητοφωνήσουν (για χάρη των περίεργων γούστων των τηλεθεατών) την εκταφή δυο πτωμάτων (ίσως να ήταν τα μόνα που δεν ήταν κυριολεκτικά πετσοκομμένα). Πριν εκτελεστούν (με μαχαίρι) οι δυο άντρες είχαν δεθεί με χειροπέδες πισθάγκωνα και τα πρόσωπά τους είχαν καλυφθεί, ώστε να μην βλέπουν τους εκτελεστές τους.
Πριν την ανακάλυψη του ομαδικού τάφου (που, χάρη στα κέρδη των ΜΜΕ, δεν κατάφεραν να καλύψουν) οι «παρατηρητές» του ΟΗΕ ανέβαζαν τον αριθμό των θυμάτων του πραξικοπήματος σε 40. Μετά τις 25/7/97 όλοι μιλούν για «χιλιάδες» νεκρούς...

Η παλιά - και από κάποια οπτική γωνία - καλή εποχή της «Αγγελικής, της Μαρκησίας των Αγγέλων», του «Πέϋτον Πλαίης», ακόμη και της «Τόλμης και Γοητείας» έχει περάσει. Το «μυθιστόρημα» και το «σήριαλ - ποταμός» έπαψαν να πουλάνε, αφού ο άνθρωπος της δεκαετίας του '90 δεν ζει με τον σταθερό ρυθμό των προηγουμένων δεκαετιών που του επέτρεπε να παρακολουθεί - την ίδια ώρα, την ίδια μέρα, κάθε βδομάδα - τη συνέχεια της υπόθεσης.
Μπήκαμε, έτσι, στην εποχή των «αυτοτελών επεισοδίων». Ο αναγνώστης κι ο τηλεθεατής παρακολουθούν - όποτε ευκαιρούν - κάποιο από μια σειρά επεισοδίων, χωρίς να χάνουν τίποτε αν δεν έχουν δει τα προηγούμενα ή αν δεν δουν τα επόμενα. Το μόνο στοιχείο που συνδέει τα επεισόδια μεταξύ τους και μας επιτρέπει να τα θεωρούμε «σειρά», είναι η επιφανειακή κοινότητα κάποιων εντελώς εξωτερικών - σε σχέση με την πλοκή του κάθε επεισοδίου - στοιχείων, όπως ο πρωταγωνιστής ή ο τόπος όπου συμβαίνουν τα όσα συμβαίνουν, χωρίς ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος να διαθέτουν κάποια δική τους ιστορία και, άρα, προσωπικότητα...
Το κακό γίνεται χειρότερο, όταν η παραπάνω νοοτροπία εισβάλλει στο χώρο της ιστορίας, της πολιτικής ανάλυσης, της ειδησεογραφίας.
Στον χώρο της ιστορίας, αποσυνδέει την χιτλερική από την ομοσπονδιακή Γερμανία ή τον Μακαρθισμό από την σύγχρονη «αντι»-τρομοκρατική υστερία του Κλίντον...
Στον χώρο της πολιτικής ανάλυσης, αποσυνδέει την άνοδο των ακροδεξιών στις χώρες όπου οι σοσιαλιστές έχουν γίνει κατεστημένη ομάδα εξουσίας.
Στον χώρο της ειδησεογραφίας αποσυνδέει την Σομαλία από την Καμπότζη και την Καμπότζη από την Βοσνία, μολονότι, σ' όλα αυτά τα «αυτοτελή επεισόδια», οι πρωταγωνιστές μένουν οι ίδιοι : ΗΠΑ, Ενωμένη Ευρώπη, ΟΗΕ... και ο τόπος, όπου όλα σκηνοθετούνται, είναι κι αυτός ο ίδιος : η έδρα του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη...

Αποσπασματικά, λοιπόν, φτάνουν οι ειδήσεις απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από εκείνες τις χώρες που δεν συνδέονται άμεσα με τη δική «μας».

Μαθαίνουμε - έτσι - πριν από έξη και περισσότερους μήνες, ότι οι Ισλαμιστές Ταλιμπάν κατέκτησαν την εξουσία στο Αφγανιστάν και κλειδαμπάρωσαν τις γυναίκες στα σπίτια τους. Πώς και γιατί; Κανείς φυσικά δεν μπαίνει στον κόπο να μας το εξηγήσει... Ύστερα από είκοσι περίπου μέρες, μαθαίνουμε πως στα βόρεια της χώρας κάποιοι αντιστέκονται, αναχαιτίζουν τους Ταλιμπάν, προχωρούν και πολιορκούν ασφυκτικά την Καμπούλ.... Αυτά, πριν 5-6 μήνες.
Στις αρχές Αυγούστου, μεταδίδεται η είδηση πως οι Ταλιμπάν αντεπιτίθενται.
Η είδηση, για μας, βρίσκεται στο ότι τα διεθνή (κι όχι μόνο τα ελληνικά) ΜΜΕ, επί 5 τουλάχιστον μήνες ΘΑΒΟΥΝ κάθε είδηση μαζί με τα πτώματα των νεκρών των μαχών...
Πιστεύουμε πως οι νεκροί θα πρέπει να φτάνουν ήδη σε τριψήφιο, αν όχι σε τετραψήφιο, αριθμό. Κι όμως, πάνε κυριολεκτικά «άκλαφτοι»...
Την ίδια περίοδο, πρέπει να πούμε, τα ελληνικά ραδιόφωνα, οι τηλεοράσεις, ο τύπος, δεν έχουν παραλείψει να αναφέρουν - λεπτό προς λεπτό - όλες τις εξελίξεις της ερωτικής σταδιοδρομίας της Lady D, όλα (τουλάχιστον τα περισσότερα) ατυχήματα (ποτέ τα εργατικά ατυχήματα !) που συμβαίνουν στις πιο απίθανες περιοχές του πλανήτη κι όλες τις λεπτομέρειες της κατάδοσης και της αυτοκτονίας του δολοφόνου του Versace, διανθισμένα όλα αυτά με ανούσιες περιγραφές των εκδηλώσεων για τη μνήμη του Έλβις Πρίσλεϋ...

Πώς, λοιπόν, να μην έχει ο κόσμος την εντύπωση ότι στο Μπουρούντι και στη Ρουάντα της Αφρικής, «ό,τι έγινε, έγινε» κι ότι όλα «έχουν πια περάσει», όταν οι όποιες (και πάλι σκόρπιες κι αποσπασματικές) ειδήσεις του Panafrican News Agency στραγγαλίζονται από τα μεγαθήρια του Reuter, του Associated, του CNN;...
Κι όμως, σύμφωνα με τα τελευταία νέα, οι νεκροί του τελευταίου διμήνου ΕΧΟΥΝ ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ !!!

Και τί να πούμε για τα όσα γίνονται στις ισπανικές και γαλλικές επαρχίες της «Ενωμένης Ευρώπης μας», όταν ακόμη και κάποιοι «σύντροφοι» τί συμβαίνει στη Χώρα των Βάσκων; Όταν δεν έχουν πληροφορηθεί ότι, μετά την εκτέλεση του Blanco από την ΕΤΑ, τρεις τουλάχιστον Βάσκοι κρατούμενοι στις ισπανικές φυλακές έχουν «αυτοκτονήσει»; Πως να μην αναμασούν, ακόμα οι «σύντροφοι» τα όσα τους σερβίρουν;

Γιατί κανένα «μαζικό μέσο ενημέρωσης» δεν πρόβαλε την φωτογραφία του Βάσκου αγωνιστή που - με τις χειροπέδες - χαιρετάει τον δολοφονημένο του σύντροφο; Και γιατί κανείς δεν διαμαρτυρήθηκε για το κλείσιμο της «ηλεκτρονικής εφημερίδας» των Βάσκων (την επομένη της κυκλοφορίας του προηγούμενου τεύχους μας, όπου δημοσιεύσαμε τη «διεύθυνσή» της);

Τα αφεντικά κι οι μπράβοι τους

Κάποιες αφίσες (λίγες και χειρόγραφες) σε δρόμους της Αθήνας κίνησαν την προσοχή μας στα μέσα του περασμένου μήνα. Δεν ήταν μόνο η «ιδιοτροπία» μας να ενημερωνόμαστε από τους τοίχους (που έχουν να πουν τόσα πολλά σε όποιον τους κοιτάει). Ήταν και το ότι αφορούσε κάποια έντυπα που μας έχουν από καιρό χτυπήσει στο μάτι.
Η αφίσα ζητούσε την ΑΜΕΣΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΛΗΨΗ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ «ΔΑΦΝΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ Α.Ε,».
Μπορεί να μην ξέραμε τους απολυμένους, ξέραμε όμως την «ΔΑΦΝΗ».
Πρόκειται για την διαφημιστική - εκδοτική επιχείρηση που εκδίδει τα περιοδικά Taxi, Out of Limits, Σοκ, 01, Diva, Cult of out, Άμυνα και Διπλωματία κλπ...
Λίγες μέρες αργότερα, στάλθηκε (έστω και λίγο καθυστερημένα, αφού είχε ήδη δημοσιευτεί στην ΕΠΟΧΗ) στον ΑΝΑΡΧΙΚΟ η παρακάτω καταγγελία :

«Καταγγέλλουμε τον αυταρχισμό και την τρομοκρατία που ασκήθηκε και ασκείται αυτό το διάστημα από την Εταιρία «ΔΑΦΝΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΕΣ Α.Ε», στο Τμήμα Κυκλοφορίας, Αβέρωφ 25-28, 4^{ος} όροφος, στον Περισσό.
Συγκεκριμένα, στις 17/4 απολύθηκαν δύο συνάδελφοι, οι Σπ. Βάρος και Γ. Αγγελετάκης, επειδή αρνήθηκαν να παραβιάσουν το ισχύον εργασιακό καθεστώς και αντιδρούσαν στην προσπάθεια της εργοδοσίας να το εντατικοποιήσει και να το κάνει περισσότερο αυταρχικό. Στη συνέχεια, με την συμπαράσταση συναδέλφων και την παρέμβαση του κλαδικού σωματείου, οι απολύσεις ανακλήθηκαν.
Ωστόσο η εργοδοσία, θέλοντας να πάρει τη ρεβάνς, προχώρησε την 1/7/97 σε νέα απόλυση. Αυτή τη φορά, η απόλυση αφορά την Μέλπω Κορωναίου και όλους τους αλλοδαπούς.
Το αξιοσημείωτο είναι ότι η διαμεσολάβηση της εργοδοτικής τρονοκρατίας γίνεται από προϊστάμενο, διακεκριμένο ενεργό μέλος του αντιεξουσιαστικού χώρου, με περγαμηνές στους αγώνες για συμπαράσταση και κοινωνική αλληλεγγύη, συμμετοχή σε αγώνες για απελευθέρωση απεργών πείνας και πολιτικών κρατουμένων, ενεργή σχέση με συνοικιακές ριζοσπαστικές ομάδες και έντυπα, ένθερμο υποστηρικτή της ισότητας Ελλήνων και ξένων εργατών.
Φαίνεται όμως, πως όσο πιο μακριά βρίσκεται ο χώρος άσκησης των κοινωνικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών, ιδιαίτερα από τον εργασιακό χώρο, για τον οποίο μάλιστα έχει την αποκλειστική ευθύνη της διαχείρισής του, τόσο το καλύτερο. Έτσι εξηγείται και η άρνηση αποδοχής του διαλόγου - έστω και αστικοδημοκρατικού τύπου - και η πάταξη οποιασδήποτε αμφισβήτησης της μονομερούς άρσης - αποφασίζουμε και διατάζουμε - του μέχρι πρότινος ισχύοντος καθεστώτος εργασιακών όρων (ωράρια, αμοιβές, εργασιακή συμπεριφορά, κ.λπ.).
Η αντιεξουσιαστική αντίληψη περί διαφωνίας και συλλογικής στάσης και πάλης, φθάνει μέχρι του «ελευθεριακού δικαιώματος» της απόλυσης των εργαζομένων και της προνομιακής μεταχείρισης του χαφιεδισμού και των χαφιέδων, ως μέσου ελέγχου. Όσο για την «κομμουνιστική» αντίληψη περί ενότητας και αδελφότητας Ελλήνων και ξένων εργατών, η μεταχείριση των ξένων εργατών κωδικοποιείται στη φράση: «αν δεν σας αρέσει - από δέκα χιλιάδες να παίρνετε οχτώ και ακόμα λιγότερα, δουλεύοντας περισσότερο χρόνο όταν το απαιτεί η εργοδοσία, χωρίς αντίστοιχη αύξηση - υπάρχει και η οικοδομή, όπου οι ξένοι πληρώνονται με 5.600» και φθάνει μέχρι την πλήρη εξίσωσή τους στο δικαίωμα ... της απόλυσης!
Ο Δ. Μέλλος, μέλος της Αριστερής Παρέμβασης Χαλανδρίου, τα έχει ταιριάξει όλα με την ευρύχωρη συνείδησή του: Με τους 500 στο Πολυτεχνείο του '95, με τον αρχιφασίστα Βορίδη στα δικαστήρια, με τους εργάτες στους δρόμους, με την εργοδοσία στη δουλειά του και, μάλιστα, ως νόμιμος και αδιάλλακτος εκπρόσωπος των συμφερόντων της. Με τη μεγαλοθυμία στους εύκολους καιρούς, δικτατορία όταν εντείνονται τα προβλήματα και οι πιέσεις.
Εμείς, που οι αγώνες μας ξεκινούν από τις ανάγκες μας, ό,τι υπάρχει σήμερα ως δικαίωμα, αρνιόμαστε να το απεμπολήσουμε. Δηλώνουμε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε, αποκαλύπτοντας τα χίλια πρόσωπα της εργοδοτικής εξουσίας καθ των διαμεσολαβητών της.

Διεκδικούμε

- **την ανάκληση της τρομοκρατικής απόλυσης της Μέλπως Κορωναίου και των αλλοδαπών.**
- **την εφαρμογή και σεβασμό των συμφωνημένων εργασιακών όρων και τη συμμόρφωση της εργοδοσίας στις υποχρεώσεις της να παράσχει στους εργαζόμενούς της τους στοιχειώδεις όρους που προβλέπονται από τους κανόνες υγιεινής και ασφάλειας».**

ματα... στίγματα... στίγ

Άρχισαν - επιτέλους - οι αντιδράσεις στο **σχέδιο της «σοσιαλιστικής» κυβέρνησης για την κατάργηση της τοπικής αυτοδιοίκησης** ✪✪✪ Οι Μουσθενιώτες - που θέλουν ν' αποφασίζουν οι ίδιοι για τις τύχες του χωριού τους, της Μουσθένης - έκλεισαν στις 18/8/97, έστω και για μια ώρα, τον δρόμο Καβάλας - Θεσσαλονίκης ✪✪✪ Δυστυχώς, όμως, οι Μουσθενιώτες δεν φαίνεται να κατάλαβαν ότι **το νόημα δεν είναι «ποιά από τις γειτονικές κοινότητες θα έχει το «πάνω χέρι»**. Έτσι, έσπευσαν να δηλώσουν στο Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων : «Προτείνουν τη συνένωση σε δήμο των κοινοτήτων Μουσθένης, Πλατανότοπου, Μελισσοκομείου, Σιδηροχωρίου, Αυλής, Μεσιάς, Μεσοροπίου και Δωματίων, που χαρακτηρίζονται από ομοιογένεια στην οικονομική και κοινωνική τους οργάνωση, και αντιτίθενται στην πρόταση της περιφέρειας Ανατολικής Μακεδονίας-Θράκης, που προβλέπει την ίδρυση δήμου με έδρα την Ελευθερούπολη, σε απόσταση 20 χιλιομέτρων από τη Μουσθένη, από τη συνένωση των παραπάνω κοινοτήτων και των χωριών Παγγαίο, Μεσιανά και Κοκκινόχωμα»... ✪✪✪ **ΟΧΙ. ΜΟΥΣΘΕΝΙΩΤΕΣ, ΠΛΑΤΑΝΟΤΟΠΙΤΕΣ, ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΤΕΣ, ΣΙΔΗΡΟΧΩΡΙΤΕΣ, ΑΥΛΙΩΤΕΣ, ΜΑΣΙΩΤΕΣ, ΜΕΣΟΡΟΠΙΩΤΕΣ, ΔΩΜΑΤΙΩΤΕΣ, ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΣΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ-ΚΕΧΑΓΙΑΣ. ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΚΗ ΣΑΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΕΞΩ ΚΑΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΚΡΑΤΟΣ !** ✪✪✪ Στη Μητρόπολη Δράμας, από τις 16/8/97, με απόφαση λαϊκής συνέλευσης στο κέντρο του χωριού, όπου ανεμίζουν μαύρες σημαίες, αποφάσισαν να μη συμμετάσχουν στις επόμενες δημοτικές εκλογές. ✪✪✪ (Αλήθεια, ρε πατριώτες... Είστε αποφασισμένοι, εκτός απ' το να μην ψηφίσετε, να πάρετε και τα όπλα και να πεθάνετε για να μην περάσει ο Καποδίστριας; Γιατί, αν δεν είστε, σταματήστε να παίζετε με τη μαύρη σημαία ! Μπορεί να σας επηρεάσει, εκεί που δεν το περιμένετε !) ✪✪✪ Ήδη, οι Μητροπολιώτες παρέδωσαν τα εκλογικά τους βιβλιάρια ✪✪✪ Κι ενώ στα βόρεια οι άνθρωποι ξεσηκώνονται ενάντια στον «Ιωάννη Καποδίστρια» (έστω κι όπως ξεσηκώνονται), λίγο νοτιότερα, στη Φωκίδα, οι άνθρωποι της περιοχής **διεκδικούν τα νερά του Μόρνου** ✪✪✪ Διεκδικούν, δηλαδή, μερτικό από τα κέρδη της ΕΥΔΑΠ, που θησαυρίζει μοσχοπουλώντας στους Αθηναίους το νερό που πηγάζει απ' τα βουνά της περιοχής ✪✪✪ Θα καταλαβαίναμε τους κατοίκους της Φωκίδας αν μας έλεγαν πως δεν έχουν οι ίδιοι νερό. Αν μας έλεγαν πως χρειάζονται το νερό για τους εαυτούς τους, τα ζώα τους, τα χωράφια τους... ✪✪✪ **ΑΡΝΙΟΜΑΣΤΕ, ΟΜΩΣ, ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ ΤΗ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ ΤΩΝ «ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ»** ✪✪✪ Είτε λέγεται ΕΥΔΑΠ, είτε λέγεται ΦΩΚΙΔΑ, αυτός που πουλώντας μας νερό - που βέβαια ούτε καν το κατασκευάζει ο ίδιος - μας πίνει το αίμα, είναι για μας ο ίδιος νταβατζής ! ✪✪✪ Η **είδηση** πέρασε σχεδόν απαρατήρητη : «Στα ανοιχτά της Σενεγάλης, οι αλλοδαποί - μέλη του πληρώματος του πλοίου «Άγιος Γεώργιος» **στασίασαν**» ✪✪✪ Εκείνο που τόνισαν όλες οι φυλλάδες και τα ΜΜΕ ήταν πως «οι τρεις Έλληνες ναυτικοί που βρίσκονται στο πλοίο είναι καλά στην υγεία τους...» ✪✪✪ **Ίσως να είναι καλά οι Έλληνες ναυτικοί στην υγεία τους, ΣΤΑ ΜΥΑΛΑ ΤΟΥΣ, ΟΜΩΣ, ΔΕΝ ΣΤΕΚΟΥΝ !** ✪✪✪ Γιατί το λέμε αυτό ; Μα γιατί, **ΑΝ ΕΣΤΕΚΑΝ ΚΑΛΑ ΣΤΑ ΜΥΑΛΑ ΤΟΥΣ, ΔΕΝ ΘΑ ΤΟ ΕΠΑΙΖΑΝ «ΦΡΑΠΠΕ», ΑΛΛΑ ΘΑ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΕΝΕΡΓΑ ΣΤΗΝ «ΑΝΤΑΡΣΙΑ», ΑΦΟΥ ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗ ΛΙΒΕΡΙΑ, ΕΠΕΙΔΗ ΜΠΑΖΕΙ !** ✪✪✪

23 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1997 : ΜΕΤΑ 70 ΧΡΟΝΙΑ...

Δυο μισοαγράμματοι Ιταλοί μετανάστες, ο Bartolomeo Vanzetti και ο Nicola Sacco, αφού συνελήφθησαν το 1920 για τον φόνο δυο υπαλλήλων κάποιου εργοστασίου υποδημάτων, βρέθηκαν στο επίκεντρο μιας επάχρονης δίκης, αλλά και στο επίκεντρο της διεθνούς προσοχής της εποχής εκείνης. Αν και η αθωότητά τους, σχετικά με το έγκλημα που τους απέδιδαν, ήταν όχι μόνο αυταπόδεικτη αλλά και αίτημα χιλιάδων ανθρώπων σ' ολόκληρο τον κόσμο, η υπόθεσή τους «χάθηκε», λόγω των ριζοσπαστικών - Αναρχικών ιδεών τους. Η «δικαιοσύνη» των Η.Π.Α., που εκείνη την εποχή διαπνεόταν από βαρειάς μορφής «ερυθροφοβία», τους καταδίκασε σε θάνατο. Η πολιτική ηγεσία της χώρας - μιας χώρας που για αρκετούς ανθρώπους του πλανήτη εξακολουθούσε να θεωρείται «ελεύθερη» - αρνήθηκε να τους δώσει χάρη.

Στις 23 Αυγούστου 1927, ο Nicola Sacco κι ο Bartolomeo Vanzetti, οδηγήθηκαν στην ηλεκτρική καρέκλα των κεντρικών φυλακών της Μασσαχουσσέτης και στην... ΑΘΑΝΑΣΙΑ !

Δυο μέρες πριν την εκτέλεση, ο Bartolomeo στέλνει το παρακάτω γράμμα στον γιο του Nicola, τον Dante :

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΤΕΡΥΓΑ ΘΑΝΑΤΟΠΟΙΝΙΤΩΝ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΗΣ ΜΑΣΣΑΧΟΥΣΣΕΤΤΗΣ, 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1927

ΑΓΑΠΗΤΕ ΜΟΥ DANTE :

Ακόμη ελπίζω, και θα πολεμήσουμε ως την τελευταία στιγμή, για να διεκδικήσουμε το δικαίωμά μας να ζήσουμε και να είμαστε ελεύθεροι, αλλά όλες οι δυνάμεις του Κράτους και του Χρήματος και της αντίδρασης είναι θανάσιμα εχθρικές απέναντί μας επειδή είμαστε ελευθεριακοί ή αναρχικοί.

Γράφω λίγο για αυτά επειδή είσαι ακόμη ένα πολύ μικρό παιδί για να καταλάβεις αυτά τα πράγματα και άλλα πράγματα για τα οποία θα ήθελα να συζητήσω μαζί σου.

Αλλά αν προσέξεις θα μεγαλώσεις και θα καταλάβεις την υπόθεση του πατέρα σου κι εμένα και τις αρχές του πατέρα σου και τις δικές μου, για τις οποίες σύντομα θα εκτελεστούμε.

Σου λέω ότι από όσο ξέρω τον πατέρα σου, δεν είναι εγκληματίας, αλλά ένας από τους γενναιότερους ανθρώπους που έχω γνωρίσει. Μια μέρα θα καταλάβεις αυτό που θα σου πω τώρα: Ότι ο πατέρας σου θυσίασε ο,τι αγαπητό και ιερό υπάρχει για την ανθρώπινη καρδιά και ψυχή για την πίστη του στην δικαιοσύνη κι ελευθερία για όλους. Αυτή την ημέρα θα είσαι περήφανος για τον πατέρα σου, κι αν γίνεις αρκετά γενναίος θα πάρεις την θέση του στον αγώνα ανάμεσα στην τυραννία και την ελευθερία και θα δικαιώσεις το όνομά του, τα ονόματά μας και το αίμα μας...

Να θυμάσαι Dante, να θυμάσαι πάντα αυτά τα πράγματα: δεν είμαστε εγκληματίες, μας έμπλεξαν σε μια σκευωρία, μας αρνήθηκαν καινούργια δίκη, κι αν εκτελεστούμε μετά από επτά χρόνια, τέσσαρες μήνες και 17 ημέρες ανείπωτων βασάνων και αδικιών είναι για αυτά που σου έχω κιόλας πει: επειδή είμαστε με τους φτωχούς κι ενάντια στην εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο.

Τα ντοκουμέντα της υπόθεσής μας, τα οποία εσύ και άλλοι άνθρωποι θα συλλέξετε και διαφυλάξετε, θα σου αποδείξουν ότι ο πατέρας σου, η μητέρα σου, εσύ, η Ines *, εγώ κι η οικογένειά μου θυσιαζόμαστε από και για το Κρατικό Δίκαιο της Αμερικανικής Πλουτοκρατικής αντίδρασης.

Θα έρθει η μέρα που θα καταλάβεις την κτηνωδία στα παραπάνω λόγια σε όλη της την έκταση. Τότε θα μας τιμήσεις

Τώρα, Dante, να είσαι γενναίος και καλός πάντα. Σε φιλώ.

Bartolomeo

Περικοπές από το γράμμα από το: Tragedy in Dedham: The Story of the Sacco - Vanzetti Case του Francis Russel, McGraw-Hill, 1962.

* Μια φίλη της κυρίας Sacco με την οποία έζησε αυτή και τα παιδιά της κατά τα τελευταία χρόνια της υπόθεσης.

23/8/1927 - 23/8/1997 : 70 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Η Τελευταία Δήλωση Του Vanzetti

Καταγραμμένη από τον W.G. Thompson

Το ακόλουθο έγγραφο, που δεν εκδίδεται για να παρατείνει μια συζήτηση, δεν βασίζεται πάνω στα επίσημα στοιχεία της τραγικής υπόθεσης της οποίας αποτελεί τον φυσικό επίλογο. Αλλά για τις ανθρώπινες μνήμες, ο εξαιρετικός χαρακτήρας του, του δίνει μια θέση, που όμοιά της δεν υπάρχει απ' όσο ξέρουμε. -ΟΙ ΕΚΔΟΤΕΣ, Φεβρουάριος 1928

Το κείμενο που ακολουθεί δημοσιεύτηκε στις 28 Φλεβάρη 1928.

Ο Sacco και ο Vanzetti βρίσκονταν στην πτέρυγα θανατοποινιτών της Πολιτειακής Φυλακής στο Charlestown. Είχαν πλήρη συναίσθηση του ότι, αμέσως μετά τα μεσάνυχτα, θα πέθαιναν.. Ο κύριος Ehrmann κι εγώ, έχοντας εξαντλήσει για την υπεράσπισή τους κάθε νόμιμο μέσο που μας φάνηκε διαθέσιμο, είχαμε παραιτηθεί από την ενεργό ανάμιξή μας στην υπόθεση, παραμένοντας ωστόσο σε ετοιμότητα για να βοηθήσουμε τον καινούργιο τους συνήγορο με όποιον τρόπο μπορούσαμε.

Ήμουν στο New Hampshire, όταν μου ήρθε ένα μήνυμα από τον Vanzetti ότι ήθελε να με δει, μιαν ακόμη φορά πριν πεθάνει. Ξεκίνησα αμέσως για την Βοστώνη με τον γιο μου. Έφτασα στην φυλακή αργά το βράδυ ή νωρίς το πρωί και οδηγήθηκα αμέσως από τον αρχιφύλακα στον Vanzetti. Ήταν σε ένα από τρία κελλιά, σε ένα στενό δωμάτιο, που έβγαζε κατ' ευθείαν στην Καρέκλα. Στο κελλί πλησιέστερα στην Καρέκλα βρισκόταν ο Madeiros, στο μεσαίο ο Sacco και στο τρίτο βρήκα τον Vanzetti. Υπήρχε ένα μικρό τραπέζι στο κελλί του κι όταν μπήκα στο δωμάτιο, έμοιαζε να γράφει. Οι σιδερένιες μπάρες μπροστά στο κελλί ήταν έτσι τοποθετημένες ώστε σε ένα σημείο άφηναν μεγαλύτερο χώρο, μέσα από τον οποίο μπορούσε να του δοθεί ο,τι χρειαζόταν. Ο Vanzetti φαινόταν να με περιμένει και όταν μπήκα μέσα σηκώθηκε από το τραπέζι του και με το χαρακτηριστικό του χαμόγελο έφτασε στο κενό ανάμεσα στις μπάρες και με έπιασε εγκάρδια από το χέρι. Μου είχαν πει ότι μπορούσα να καθίσω σε μια καρέκλα μπροστά από το κελλί, αλλά όχι πιο κοντά στις μπάρες από ένα ευθύγραμμο σημάδι στο πάτωμα. Αυτό έκανα.

Είχα ακούσει ότι ο Κυβερνήτης είχε πει πως αν ο Vanzetti επέτρεπε στην υπεράσπισή του για την υπόθεση Bridgewater να αποκαλύψει όσα τους είχε πει, η κοινή γνώμη θα ικανοποιόταν αφού θα δεχόταν την ενοχή του για το έγκλημα εκείνο καθώς επίσης και για το έγκλημα στο South Braintree. Έτσι ξεκίνησα την συνέντευξη, ζητώντας από τον έναν από τους δυο φύλακες, που καθόταν στην άλλη άκρη του δωματίου περίπου δεκαπέντε πόδια από εμάς, να έρθει μπροστά στο κελλί για να ακούσει τις ερωτήσεις που θα έκανα στον Vanzetti και τις απαντήσεις που θα έδινε. Τότε, ρώτησα τον Vanzetti αν είχε πει στον κύριο Vahey ή στον κύριο Graham ό,τιδήποτε θα μπορούσε να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι ήταν ένοχος για οποιοδήποτε από τα εγκλήματα. Με μεγάλη έμφαση και προφανή ειλικρίνεια απάντησε όχι. Μετά μου ξαναείπε όσα μου είχε πει συχνά πριν, ότι οι κύριοι Vahey και Graham δεν ήταν προσωπική του επιλογή, αλλά έγιναν δικηγόροι του, μετά από την επείγουσα παράκληση φίλων που συγκέντρωσαν τα χρήματα για να τους πληρώσουν. Κατόπιν, μου είπε κάποια πράγματα για τις σχέσεις τους μαζί του, για τον τρόπο που χειρίζονταν την υπόθεση Bridgewater και τι τους είχε πράγματι πει. Αυτό το κατέγραψα την, άλλη μέρα αλλά δε θα το επαναλάβω εδώ.

Ρώτησα τον Vanzetti αν μου έδινε την άδεια να μιλήσω στους Vahey και Graham σχετικά με το δικαίωμά του, ως μελλοθανάτου, να προβεί σε δηλώσεις μέσω των συνηγόρων του. Συμφώνησε αμέσως σε αυτό, αλλά έθεσε τον όρο να προβούν σε οποιαδήποτε δήλωση με την δική μου παρουσία ή κάποιου άλλου φίλου, δίνοντας το λόγο του ότι θα τηρήσουν τον όρο αυτό, πράγμα που επίσης κατέγραψα.

Τότε ο φύλακας επέστρεψε στο κάθισμά του.

Είπα στον Vanzetti ότι παρόλο που η πίστη μου στην αθωότητά του δυνάμωνε συνέχεια, τόσο από την μελέτη μου των στοιχείων, όσο και από την αυξανόμενη γνώση της προσωπικότητάς του, υπήρχε ακόμη μια πιθανότητα, αν και απόμακρη, να κάνω λάθος. Και ότι νόμιζα πως θα έπρεπε, για χάρη μου, σε αυτή την τελευταία ώρα της ζωής του, όπου τίποτε δεν μπορούσε να τον σώσει, να μου δώσει την σοβαρή επαναβεβαίωση, του τόσο για τον ίδιο, όσο και για τον Sacco. Τότε ο Vanzetti μου είπε, ήσυχα και ήρεμα και με μια ειλικρίνεια για την οποία δεν θα μπορούσα να αμφιβάλλω, ότι δεν θα έπρεπε να έχω κανένα άγχος για αυτό το θέμα, ότι και οι δυο τους ήταν απολύτως αθώοι για το έγκλημα του South Braintree και ότι αυτός (ο Vanzetti) ήταν εξίσου αθώος για το έγκλημα του Bridgewater, ότι ανατρέχοντας στο παρελθόν καταλάβαινε πιο καθαρά από ποτέ τις βάσεις της υποψίας ενάντια σε αυτόν και τον Sacco, αισθανόταν ότι κανένα περιθώριο δεν του δόθηκε για την άγνοιά του των Αμερικανικών απόψεων και τρόπων σκέψης και για τον φόβο του, ως ριζοσπάστης και σχεδόν παράνομος, και ότι στην πραγματικότητα είχε καταδικαστεί με βάση στοιχεία, που δεν θα τον καταδίκαζαν, αν δεν ήταν αναρχικός, έτσι που, κυριολεκτικά, πέθαινε για τον σκοπό του. Είπε πως ήταν ένας σκοπός για τον οποίο ήταν προετοιμασμένος να πεθάνει. Είπε πως ήταν ο σκοπός της ανοδικής προόδου της ανθρωπότητας και της εξάλειψης του καταναγκασμού από τον κόσμο. Μιλούσε με ηρεμία, γνώση και βαθύ αίσθημα. Είπε πως μου ήταν ευγνώμων για όσα είχα κάνει για αυτόν. Μου ζήτησε να επαναλάβω τα λόγια του στην γυναίκα μου και τον γιο μου. Μου μίλησε με συγκίνηση για την αδερφή του και την οικογένειά του. Μου ζήτησε να κάνω ο,τι μπορούσα για να καθαρίσω το όνομά του, χρησιμοποιώντας τις λέξεις "clear my name".

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Τον ρώτησα αν νόμιζε πως θα ήταν καλό εγώ ή κάποιος φίλος να δει τον Boda. Είπε ότι νόμιζε πως θα ήταν καλό. Είπε πως δεν ήξερε τον Boda πολύ καλά, αλλά πίστευε πως είναι ένας τίμιος άνθρωπος και νόμιζε πως πιθανόν θα μπορούσε να δώσει κάποια στοιχεία που θα βοηθούσαν να αποδειχθεί η αθωότητά τους.

Τότε είπα στον Vanzetti ότι έλπιζα πως θα έκανε μια δημόσια δήλωση, με την οποία να συμβουλεύει τους φίλους του ενάντια στην ανταπόδοση με βία και αντεκδίκηση. Του είπα πως απ' όσο διαβάζω στην ιστορία, η αλήθεια είχε μικρή πιθανότητα να επικρατήσει όταν ην βία διαδεχόταν η αντι-βία. Είπα ότι, όπως πολύ καλά ήξερε, δεν μπορούσα να προσυπογράψω τις απόψεις του ή την φιλοσοφία ζωής του. Εξάλλου, δεν μπορούσα παρά να σεβαστώ κάθε άνθρωπο που, με συνέπεια, ακολουθούσε στην ζωή του αλτρουιστικές αρχές και ήθελε να δώσει για αυτές ην ζωή του. Είπα πως, αν έκανα λάθος και οι απόψεις του ήταν σωστές, τίποτα δεν θα μπορούσε να καθυστερήσει την αποδοχή τους από τον κόσμο, περισσότερο από το μίσος και τον φόβο που θα ανακινούσε η βίαιη αντεκδίκηση. Ο Vanzetti απάντησε ότι, όπως έπρεπε πολύ καλά να ξέρω, δεν επιθυμούσε προσωπική εκδίκηση για τις ωμότητες που διαπράχθηκαν εναντίον του, αλλά, είπε, καθώς διάβαζε στην ιστορία, κάθε μεγάλος σκοπός για το καλό της ανθρωπότητας χρειάστηκε αγώνα για να υπάρξει ενάντια στην οχυρωμένη εξουσία και αδικία και ότι για αυτό τον λόγο δεν μπορούσε να δώσει στους φίλους του τόσο γενική συμβουλή όσο είχα παρακαλέσει. Πρόσθεσε ότι σε τέτοιους αγώνες εναντιωνόταν σε κάθε επίθεση κατά γυναικών και παιδιών. Μου ζήτησε να θυμηθώ την σκληρότητα της επτάχρονης φυλάκισης, με την ελπίδα και τον φόβο να εναλλάσσονται. Μου υπενθύμισε τα σχόλια που αποδίδονταν στον δικαστή Thayer από ορισμένους μάρτυρες και ιδιαίτερα από τον Καθηγητή Richardson και με ρώτησε τι διανοητική κατάσταση νόμιζα ότι έδειχναν τέτοια σχόλια. Με ρώτησε, πώς οποιοδήποτε ειλικρινής άνθρωπος θα μπορούσε να πιστέψει ότι ένας δικαστής, αναφερόμενος σε κατηγορούμενους, που δίκαζε. με τα λόγια "αναρχικοί μπάσταρδοι" θα μπορούσε να είναι αμερόληπτος και αν νόμιζα ότι τέτοια οξυμένη σκληρότητα, σαν αυτή που ασκήθηκε σε αυτόν και στον Sacco, θα έπρεπε να μείνει ατιμώρητη.

Απάντησα ότι ήξερε πολύ καλά την γνώμη μου για αυτά τα θέματα, αλλά τα επιχειρήματά του, μου φαινόταν πως δεν απαντούσαν στο ζήτημα που έθεσα, το οποίο ήταν : αν δεν θα προτιμούσε την επικράτηση των απόψεών του από την επιβολή τιμωρίας σε πρόσωπα, όσο κι αν νόμιζε ότι το άξιζαν. Αυτό οδήγησε σε μια παύση την συζήτηση.

Χωρίς να απαντήσει ευθέως στην ερώτησή μου ο Vanzetti, τότε, άρχισε να μιλάει για τις απαρχές, τους πρώτους αγώνες και την πρόοδο άλλων μεγάλων κινημάτων για την ανθρώπινη βελτίωση. Είπε ότι όλα τα μεγάλα αλτρουιστικά κινήματα ξεκίνησαν από το μυαλό κάποιων ευφυών ανθρώπων, αλλά αργότερα παρεξηγήθηκαν και διαστρεβλώθηκαν τόσο από την λαϊκή άγνοια όσο και από το φαύλο εγωιστικό συμφέρον. Είπε ότι όλα τα μεγάλα κινήματα που χτύπησαν τα συντηρητικά πρότυπα, τις παραδεδεγμένες απόψεις, τους κατεστημένους θεσμούς και τον ανθρώπινο εγωισμό αντιμετώπισαν στην αρχή την βία και τον διωγμό. Αναφέρθηκε στον Σωκράτη, τον Γαλιλαίο, τον Giordano Bruno και άλλους που δεν θυμάμαι τώρα, μερικούς Ιταλούς και μερικούς Ρώσσους. Μετά, αναφέρθηκε στον Χριστιανισμό και είπε ότι άρχισε μέσα στην απλότητα και την ειλικρίνεια, που αντιμετωπίστηκαν με καταπίεση και διωγμούς, αλλά αργότερα πέρασε σιγά - σιγά στον εκκλησιαστικισμό και στην τυραννία. Του είπα ότι δεν νομίζω πως η πρόοδος του χριστιανισμού είχε κιόλας αναχαιτιστεί από την συμβατικότητα και τον εκκλησιαστικισμό αλλά, αντίθετα, ελκύει ακόμη χιλιάδες απλούς ανθρώπους και ότι η ουσία αυτής της έλξης ήταν η απεριόριστη εμπιστοσύνη που έδειξε ο Ιησούς στην αλήθεια των απόψεών Του συγχωρώντας ακόμη και πάνω στον σταυρό τους εχθρούς, διώκτες και συκοφάντες Του.

Τώρα, για πρώτη και μοναδική φορά, στην συζήτηση ο Vanzetti έδειξε ένα αίσθημα προσωπικής μνησικακίας ενάντια στους εχθρούς του. Μίλησε με ευγλωττία για όσα υπέφερε και με ρώτησε αν νόμιζα δυνατό ότι θα μπορούσε να συγχωρήσει αυτούς που τον είχαν καταδιώξει, βασανίσει και καταδικάσει σε επτά χρόνια ανείπωτης εξαθλίωσης. Του είπα πως ήξερα πόσο βαθειά συνέπασχα μαζί του και ότι δεν μπορούσα να πω πως, αν ήμουν στην θέση του, δεν θα ένοιωθα τα ίδια συναισθήματα. Αλλά είπα ότι του είχα ζητήσει να στοχαστεί πάνω στην ζωή και το έργο του Ενός, του άπειρα ανώτερου από εμένα κι αυτόν, και πάνω σε μια δύναμη άπειρα μεγαλύτερη από την δύναμη του μίσους και της εκδίκησης. Του είπα ότι, μακροπρόθεσμα, η δύναμη, στην οποία ο κόσμος θα ανταποκρινόταν, θα ήταν η δύναμη της αγάπης και όχι του μίσους και του πρότεινα να συγχωρήσει τους εχθρούς του, όχι για χάρη τους, αλλά για την δική του πνευματική γαλήνη και επίσης επειδή ένα τέτοιο παράδειγμα συγχώρεσης θα ήταν τελικά περισσότερο από οτιδήποτε άλλο ικανό να πετύχει συστράτευση στον σκοπό του ή στην πεποίθηση πως είναι αθώος.

Ακολούθησε μια ακόμη παύση στην συζήτηση. Σηκώθηκα. Κοιταζόμαστε για ένα ή δυο λεπτά σιωπηλοί. Ο Vanzetti, τελικά, είπε ότι θα σκεφτόταν αυτά που είχα πει [Βλέπε στο τέλος Σημείωση 1].

Κατόπιν, έκανα μια αναφορά στην πιθανότητα προσωπικής αθανασίας και είπα ότι, αν και νόμιζα ότι καταλάβαινα τις δυσκολίες σε μια πίστη στην αθανασία, αισθανόμουν ακόμη βέβαιος ότι, αν υπήρχε μια προσωπική αθανασία, θα μπορούσε να ελπίζει ότι θα την μοιραζόταν. Αυτή την παρατήρηση, την άκουσε σιωπηλός.

Τότε, επέστρεψε στην συζήτησή του, για το κακό στην παρούσα κοινωνική οργάνωση, λέγοντας ότι η ουσία της αδικίας ήταν η ευκαιρία που παρείχε σε πρόσωπα που ήταν είχαν τη δύναμη, λόγω ικανότητας ή στρατηγικής οικονομικής θέσης, να καταπιέζουν τους απλοϊκούς και ιδεαλιστές συνανθρώπους τους και ότι φοβόταν πως τίποτε, παρά μόνο η βίαιη αντίσταση δεν θα μπορούσε ποτέ να ξεπεράσει τον εγωισμό, που ήταν η βάση της σημερινής οργάνωσης της κοινωνίας και έκανε τους λίγους να θέλουν να διαιωνίσουν το σύστημα που τους επέτρεπε να εκμεταλλεύονται τους πολλούς.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Έχω δώσει μόνο την ουσία αυτής της συζήτησης, αλλά νομίζω ότι έχω καλύψει κάθε σημείο που συζητήθηκε και έχω παρουσιάσει μια αληθινή εικόνα του γενικού πνεύματος των παρατηρήσεων του Vanzetti. Σε όλη την συζήτηση, με τις λίγες εξαιρέσεις που έχω αναφέρει, η σκέψη που κυριαρχούσε στο μυαλό του ήταν η αλήθεια των ιδεών που πίστευε, για την αλήθεια της ανθρωπότητας και οι πιθανότητες που είχαν αυτές οι ιδέες να επικρατήσουν. Εντυπωσιάστηκα από την διανοητική ικανότητα του Vanzetti, από τις γνώσεις του και το πόσο διαβασμένος ήταν. Δεν μίλησε σαν ένας φανατικός. Αν και έντονα πεπεισμένος για την αλήθεια των δικών του απόψεων, παρέμενε ικανός να ακούει με ηρεμία και κατανόηση την έκφραση απόψεων, με τις οποίες δεν συμφωνούσε. Σε αυτήν την ύστατη στιγμή, η εντύπωση που είχα για αυτόν και που είχε κερδίσει έδαφος στο μυαλό μου για τρία χρόνια, βάθυνε και επιβεβαιώθηκε - ότι ήταν ένας άνθρωπος με ισχυρή διάνοια, αφιλοκέρδεια, ωριμότητα και αφοσίωση στα υψηλά του ιδανικά. Δεν υπήρχε κανένα σημάδι κατάρρευσης ή τρόμου στο πλησίασμα του θανάτου. Καθώς αποχωριστήκαμε, μου έσφιξε γερά το χέρι και με κοίταξε σταθερά, αποκαλύπτοντας έτσι αλάνθαστα το βάθος των συναισθημάτων του και την σταθερότητα του αυτοελέγχου του. Τότε, στράφηκα στον Sacco που ήταν ξαπλωμένος σε ένα κρεββατάκι στο διπλανό κελλί, από όπου θα μπορούσε να ακούσει εύκολα και χωρίς αμφιβολία άκουσε, την συζήτησή μου με τον Vanzetti. Η συζήτησή μου με τον Sacco ήταν πολύ σύντομη. Σηκώθηκε από το κρεββάτι του, αναφέρθηκε ευγενικά, αν και με γενικό τρόπο, σε μερικές διαφωνίες μας κατά το παρελθόν. Είπε πως έλπιζε, οι διαφορετικές απόψεις μας να μην είχαν επηρεάσει τις προσωπικές μας σχέσεις. Με ευχαρίστησε για ο,τι είχα κάνει γι' αυτόν. Δεν παρουσίασε σημάδια φόβου. Μου έδωσε γερά το χέρι του και με αποχαιρέτησε. Και ο δικός του τρόπος ήταν αυτός της απόλυτης ειλικρίνειας. Ήταν μεγαλόψυχο εκ μέρους του που δεν αναφέρθηκε ειδικότερα στις προηγούμενες διαφορές μας, γιατί στην ρίζα όλων βρίσκεται η πεποίθησή του, που συχνά μου εξέφρασε, ότι όλες οι προσπάθειες για την υπεράσπισή του είτε στο δικαστήριο είτε στις άλλες αρχές, θα ήταν άχρηστη, γιατί καμμία καπιταλιστική κοινωνία δεν θα μπορούσε να του αποδώσει δικαιοσύνη. Εγώ είχα την αντίθετη άποψη. Αλλά, [redacted] αυτή την τελευταία συνάντηση, δεν υπονόησε ότι το αποτέλεσμα έμοιαζε να δικαιώνει την δική του άποψη και όχι τη δική μου. [Βλέπε Σημείωση 2]

Σημειώσεις:

1. Υπάρχει η αξιόπιστη αναφορά ότι όταν, λίγες ώρες αργότερα, ο Vanzetti ήταν έτοιμος να καθίσει στην Καρέκλα έδωσε το χέρι στον αρχιφύλακα, τον υπαρχιφύλακα και τους φύλακες, τους ευχαρίστησε για την καλωσύνη τους προς αυτόν και στρεφόμενος προς τους μάρτυρες τους ζήτησε να μνημονευθεί ότι συγχωρούσε μερικούς από τους εχθρούς του. - W . G . T .

2. Αργότερα, μίλησα με τον φύλακα, τον οποίο ανέφερα σε αυτό το κείμενο. Μου είπε ότι, όταν επέστρεψε στο κάθισμά του, άκουσε όλα όσα είπαμε εγώ κι ο Vanzetti. Το δωμάτιο ήταν ήσυχο και δεν υπήρχαν άλλα πρόσωπα να μιλάνε. Του έδειξα τις πλήρεις σημειώσεις μου από την συνέντευξη, περιλαμβανομένων όσων είπε ο Vanzetti για τους κυρίους Vahey και Graham. Ο φύλακας διάβασε τις σημειώσεις προσεκτικά και είπε ότι ανταποκρίνονταν πλήρως στην μνήμη του, εκτός του ότι είχα παραλείψει μια παρατήρηση του Vanzetti για τις γυναίκες και τα παιδιά. Τότε την θυμήθηκα και την πρόσθεσα στο υπόμνημά μου. - W. G. T

Φυσικά, οι αναγνώστες θα έχουν καταλάβει πως ο Vanzetti και ο Sacco δεν συγχώρησαν ποτέ.

Δεν θα το έκαναν, γιατί ήξεραν πως η δολοφονία δεν ήταν μόνο δική τους υπόθεση. Ήταν υπόθεση όλων των απανταχού της γης καταπιεσμένων.

Ίσως μπορούσαν να συγχωρήσουν το έγκλημα που διέπραττε σε βάρος τους η «δικαιοσύνη» των ΗΠΑ. Δεν μπορούσαν, όμως, να συγχωρήσουν το έγκλημα που διέπραταν οι «δικαιοσύνες» όλων των κρατών σε βάρος εκατομμυρίων συντρόφων τους.

Ο Thompson, ως καλός Χριστιανός, πιστεύει σε κάποια «θεία», μετά θάνατον δικαιοσύνη και, με την σημείωση 1, προσπαθεί απεγνωσμένα, να «σώσει την ψυχή» ή έστω την - κατ' αυτόν - «καλή μνήμη» του ανθρώπου, ενός ανθρώπου του οποίου δέχεται την αθωότητα, δέχεται την προσωπικότητα, δεν δέχεται, όμως, ούτε τις ιδέες του, ούτε το γεγονός ότι ο άνθρωπος αυτός - όπως και ο Sacco - δολοφονείται μόνο και μόνο για τις ιδέες αυτές. Επικαλείται, λοιπόν, κάποια μη κατονομαζόμενη πηγή - που δεν αναφέρεται πουθενά αλλού - την οποία θεωρεί «αξιόπιστη». Στην ουσία, η πηγή, δεν είναι άλλη από τη δική του επιθυμία, επιθυμία σεβαστή, φυσικά, όχι όμως στον βαθμό που προδίδει τις ιδέες ενός ανθρώπου και διαστρεβλώνει τις τελευταίες του δηλώσεις και την ιστορία του ίδιου και του συντρόφου του.

Ο Vanzetti, ως Αναρχικός, δεν πιστεύει παρά μόνο στην Δικαιοσύνη που μπορούν και πρέπει να απονείμουν οι σύντροφοί του. Η Κοινωνική Δικαιοσύνη είναι αυτή που υπερασπίζεται, άλλωστε, όταν λέει πως δεν θα πρέπει τα αντίποινα να στραφούν εναντίον αθώων γυναικών και παιδιών. Και ο Sacco κι ο Vanzetti πεθαίνουν ελεύθεροι, από κάθε αφέντη και κάθε θεό, όπως τραγούδησε η λαϊκή μούσα της εποχής :

... Poi, entra nella cella il bravo confessore.
Domanda tutti i due la santa religione.
Sacco e Vanzetti, con grand espression :
Noi moriremo senza religion !...

... Ύστερα, μπαίνει στο κελλί ο αγαθός εξομολόγος. Ζητάει [redacted] απ' τους δυο να ομολογήσουν την άγια θρησκεία. Ο Sacco [redacted] ο Vanzetti απαντούν μεγαλόπρεπα : Εμείς θα πεθάνουμε χωρίς θρησκεία !...

Το τραγούδι περιλαμβάνεται στην κασέτα «Ιταλικά Αναρχικά Τραγούδια», τραγουδισμένο από το ιταλικό συγκρότημα GRUPPO Z.

23/8/1927 - 23/8/1997 :
70 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ» ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ

ΟΙ ΑΘΩΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΣΑΚΚΟ ΚΑΙ ΒΑΝΤΖΕΤΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΘΑΝΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΝ ΚΑΡΕΚΛΑΝ

Το χθεσινόν διάβημα των εργατικών οργανώσεων προς την εν Αθήναις πρεσβείαν των Ηνωμένων Πολιτειών

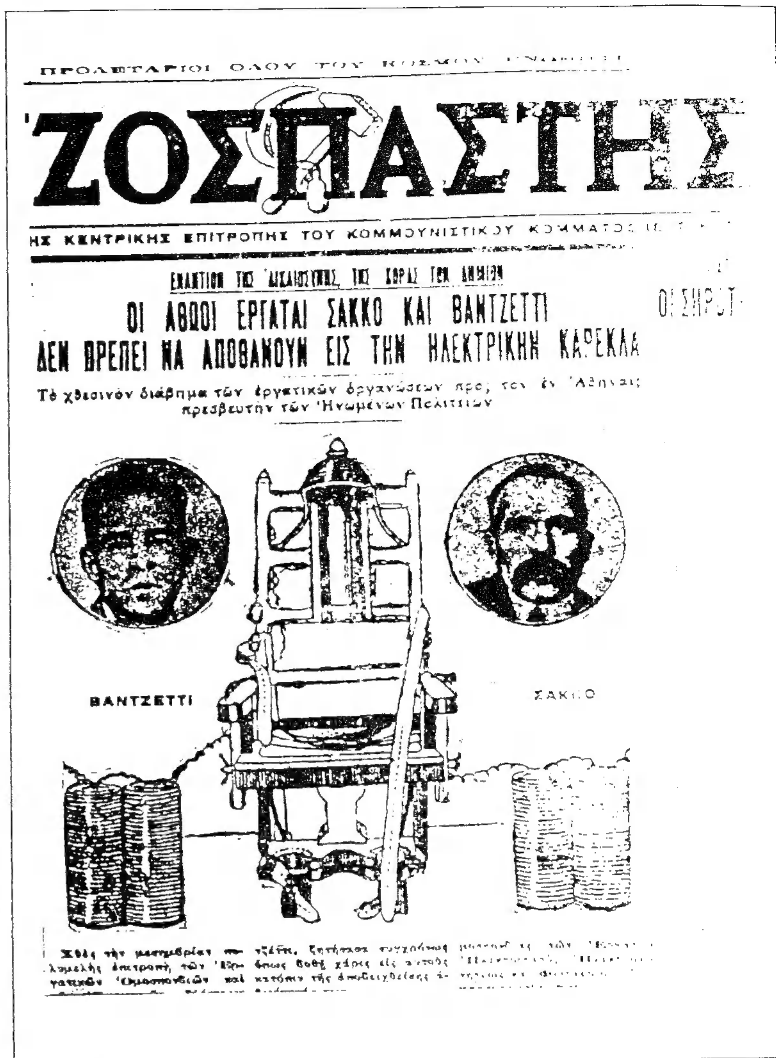
Οι εργατικές ομοσπονδίες, τα συνδικάτα, οι οργανώσεις κι οι ομάδες της Ελλάδας δεν έμειναν βέβαια ασυγκίνητες μπροστά στα όσα διαδραματίζονταν στις ΗΠΑ σε βάρος των δυο αθώων μεταναστών εργατών από την Ιταλία.

Δυστυχώς, το διπλανό απόκομμα του ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ είναι το μόνο κομμάτι που βρήκαμε από την εφημερίδα εκείνης της εποχής.

Δεν σώζεται καν η ημερομηνία. Οπωσδήποτε θα πρέπει να δημοσιεύθηκε στο διάστημα από τον Απρίλη του 1927 (οπότε τελεσιδίκησε η απόφαση) μέχρι τις 23 Αυγούστου του ίδιου χρόνου.

Δεν σώζεται ούτε το κείμενο του διαβήματος, το οποίο (απ' ό,τι μπορέσαμε να διακρίνουμε στο κιτρινισμένο απόκομμα) υπέγραφε - μεταξύ άλλων - η Ομοσπονδία των Εργατών Ηλεκτρισμού, Ηλεκτροκινήσεως και Φωταερίου, ενώ την προηγούμενη του δημοσιεύματος «πολυμελής επιτροπή των Εργατικών Ομοσπονδιών» είχε επισκεφθεί την πρεσβεία και είχε επιδόσει κείμενο, «ζητήσασα συγχρόνως όπως δοθή χάρις εις αυτούς κατόπιν της αποδειχθείσης αθωότητός των»

Να θυμίσουμε, ότι στο ΚΚΕ του 1927 εξακολουθούσε να συμμετέχει η «αναρχοκομμουνιστική» ή «απολιτική» τάση, όπως την αποκαλούσαν.

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ...

ΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

...ΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ...

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ 'ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ' ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ

ΟΙ ΑΘΩΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΣΑΚΚΟ ΚΑΙ ΒΑΝΤΖΕΤΤΙ
ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΘΑΝΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΝ ΚΑΡΕΚΛΑ

Τὸ χθεσινὸν διάβημα τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις πρεσβευτὴν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν

🙞 Στις 22/8/1927, στο Detroit των ΗΠΑ, 25.000 εργάτες διαδηλώνουν στην πλατεία Cadillac και ζητούν να μην εκτελεστούν οι Sacco και Vanzetti. Συγκρούονται με την αστυνομία. Συλλαμβάνονται 3 διαδηλωτές. Τραυματίζονται 4 διαδηλωτές και 3 αστυνομικοί.

🙞 Στη Βοστώνη, όπου η αστυνομία έχει απαγορεύσει κάθε εκδήλωση υπέρ των δυο καταδικασμένων, σημειώνονται επίσης συγκρούσεις με διαδηλωτές, απ' τους οποίους συλλαμβάνονται 80.

🙞 Στο Cheswick της Πεννσυλβανίας, χιλιάδες εργάτες αψηφούν την απαγόρευση και κατεβαίνουν στο δρόμο. Η αστυνομία πυροβολεί. Οι διαδηλωτές αντεπιτίθενται με ξύλα και πέτρες. Σκοτώνεται ο αστυνομικός John Downey (αργότερα πιάνεται σαν υπεύθυνος ο Ιταλός μετανάστης Salvatore Accorsi, που αθωώνεται το 1929). Οι τραυματίες ξεπερνούν τους 100.

🙞 Διαδηλώσεις γίνονται και στο Los Angeles, όπου συλλαμβάνονται αρκετοί διαδηλωτές, ανάμεσά τους και ο Αναρχικός Pietro Gandolfo.

🙞 Στις 0.19 της 23/8/1927 πεθαίνει στην ηλεκτρική καρέκλα ο Nicola Sacco. 7 λεπτά αργότερα, στις 0.26, τον ακολουθεί στην αιωνιότητα ο Bartolomeo Vanzetti. Μαζί τους, εκτελείται κι ο Celestino Madeiros, ένας φουκαράς, αμόρφωτος και με ψυχολογικά προβλήματα Λατινοαμερικανός μετανάστης που δεν μιλούσε καθόλου αγγλικά, ο άνθρωπος που πιεσμένος από το FBI έχει «ομολογήσει» τη συνενοχή του στους φόνους που αποδίδονται στους δυο Αναρχικούς (Οι Sacco και Vanzetti ήταν από νεαρά παιδιά γνωστοί στις ιταλικές αρχές ως Αναρχικοί), με την ελπίδα πως θα την γλίτωνε.

🙞 Η είδηση της δολοφονίας προκαλεί εκδηλώσεις διαμαρτυρίας και διαδηλώσεις σ' όλο τον κόσμο. Στο Παρίσι, οι διαδηλωτές συγκρούονται με την αστυνομία επί δυο μέρες. Στην Οδησσό της Σοβιετικής Ένωσης συλλαμβάνεται ο Αναρχικός Βορτσάφσκι επειδή «προσπαθεί να εκτρέψει την ειρηνική πορεία των εργατών προς το αμερικάνικο προξενείο».

🙞 Στις 28/8/1927, οι δυο δολοφονημένοι αγωνιστές κηδεύονται με τιμές και με την παρουσία εκατοντάδων Αναρχικών που τους συνοδεύουν στο αποτεφρωτήριο του Forest Hill, παρά τις προσπάθειες της αστυνομίας να τους διαλύσει. Πολλοί, μετά την κηδεία, συλλαμβάνονται.

Πληροφορίες από το βιβλίο UN TRENTENNIO DI ATTIVITA ANARCHICA 1914 - 1945 (ΜΙΑ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ 1914 - 1945). (Edizioni «L' Antistato», Cesena - Forli, 1953)

ΝΑΥΤΙΛΙΑ

Με τα τελευταία μέτρα του το ΥΕΝ όχι μόνο νομιμοποίησε τις παράνομες συνθέσεις που 'χαν επιβάλλει στα πλοία οι εφοπλιστές τα τελευταία χρόνια ,παρόμοιες και ίσως καλύτερες κι απ αυτές των σημαιών ευκαιρίας ,μιας και τα νούμερα πλέον που πρέπει να καλύπτονται τους δίνουν την δυνατότητα να αφήνουν εκτός πλοίων τις ειδικότητες που είτε είναι ακριβές είτε είναι απείθαρχες ,είτε τέλος πάντων δεν τις γουστάρουν. Επιπλέον για να δείξει τη στοργή του στους εφοπλιστές το υπουργείο οικονομικών με ερμηνευτική εγκύκλιο του διευκρινίζει ότι οι τόκοι καταθέσεων σε συνάλλαγμα των ναυτιλιακών εταιρειών "εξαιρούνται της αυτοτελούς φορολογήσεως με συντελεστή 15%." Όπως συμβαίνει με τις καταθέσεις των ελλήνων μονίμων κατοίκων Ελλάδας που φορολογούνται με 15% στα πλαίσια της "φορολογικής δικαιοσύνης".
5 του Αυγούστου 97 Σε αποτυχία κατέληξε η 48ωρη απεργία που είχε εξαγγείλει η ΕΕ της ΠΝΟ στα ποντοπόρα πλοία, καθώς ήταν πολύ μικρή η συμμετοχή σε αυτή. Η ΕΕ της ΠΝΟ αποφάσισε να μην κλιμακώσει την απεργιακή κινητοποίηση...
Έτσι οι νέες μειωμένες συνθέσεις που επέβαλε το ΥΕΝ κατ απαίτηση των εφοπλιστών "φαίνονται να νομιμοποιούνται και με ευθύνη πλέον των ίδιων των ποντοπόρων ναυτεργατών που δεν απήργησαν δείχνοντας ότι έχουν αποδεχτεί τα τετελεσμένα που 'χει δημιουργήσει το εφοπλιστικό κεφάλαιο στα πλοία." Πάντως η κίνηση της πλειοψηφίας της ΕΕ της ΠΝΟ να προκηρύξει απεργία μόνο στα ποντοπόρα πλοία κι όχι σε όλες τις κατηγορίες πλοίων προδιέγραφε την εξελίξεις.... Το μπαλάκι που πέταξε στους ποντοπορούντες μάλλον ήταν μια καλοστημένη παγίδα. Είναι γνωστό ότι στα ποντοπόρα πλοία με Ελληνική σημαία οι ειδικότητες που έχουν απομείνει Πλοίαρχοι Α-Β και Μηχανικοί Α - Β τα τελευταία χρόνια είχαν αποδεχτεί στην πράξη την αθρόα είσοδο των χαμηλόμισθων αλλοδαπών αδιαφόρως βαθμού, και πολύ δύσκολα θα διακινδύνευαν τη θέση και το μισθό τους για αυτή την υπόθεση, γι αυτό και έκαναν το κορόιδο ελπίζοντας ότι αυτοί θα κρατήσουν τις θέσεις τους..
Σαν αντάλλαγμα για την απόφαση της πλειοψηφίας της ΠΝΟ για μη κλιμάκωση της απεργίας (και την έμμεση αποδοχή από μέρους της μ αυτό τον τρόπο των νέων συνθέσεων, όπως είχαν προαπαιτήσει) οι εφοπλιστές προχώρησαν χτες στην συνυπογραφή με την ΠΝΟ των ΣΣΕ με ποσοστό αύξησης 7,75% για το 1997. Οι εφοπλιστές έχουν ήδη πάρει τις μειωμένες συνθέσεις, το αφορολόγητο των καταθέσεων τους σε συνάλλαγμα , το δολλάριο έφτασε στις 300 δρχ. Ε..., δεν είναι δα και πλεονέκτες. Τί άλλο να ζητήσουν πια;....

Σ. Α.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ

Προς την σύνταξη του περιοδικού Αναρχικός.

Αγαπητοί σύντροφοι, σχετικά με το ζήτημα της Κρονστάνδης, του Μάχνο και τις Αναρχικές ομάδες στη Μόσχα που διαλύθηκαν βίαια από τους Μπολσεβίκους, έχω ν' απαντήσω τα εξής :
Ποτέ, μέχρι τώρα, Τεταρτοδιεθνιστικές ομάδες και οργανώσεις δεν έχουν γράψει τίποτε για την βίαιη καταστολή της Κρονστάνδης, το χτύπημα των συντρόφων του Μάχνο από τον Κόκκινο Στρατό, καθώς και το κλείσιμο των λεσχών των Ρώσσων Αναρχικών στη Μόσχα από τους Μπολσεβίκους.
Η εξήγηση, για μένα, είναι απλή : Δεν θέλουν να παραδεχτούν τα λάθη τους και τις εσφαλμένες αντιλήψεις τους γύρω από τον Αναρχισμό. Για μένα, και ο ίδιος ο Τρότσκι έκανε οικτρό λάθος που κτύπησε τους Ρώσσους Αναρχικούς ! Αργότερα, όταν έδινε την πάλη εναντίον του Σταλινισμού, ήταν τελείως μόνος, ακάλυπτος και ανυπεράσπιστος ! Δυστυχώς, το Μπολσεβίκικο Κόμμα και μαζί και ο Τροτσκισμός είχαν δηλητηριασθεί ιδεολογικά από τις πολεμικές του Πλεχάνωφ ενάντια στους Αναρχικούς, που τους αποκαλούσε μικροαστούς, εγωιστές, ατομοκράτες και τα ρέστα.
Ο ίδιος ο Τρότσκι, στην πολεμική του κατά του Μάχνο, δεν μας λέει να καταλάβουμε τίποτα. Επαναλαμβάνει τις θεωρητικολογίες του Πλεχάνωφ και χαρακτηρίζει την ομάδα Μάχνο τρομοκρατική που στρέφεται προς το πλιάτσικο, ενώ τα πράγματα δεν είναι έτσι. Καλό θά 'ταν, οι Έλληνες Τροτσκιστές να διαβάσουν για τον Μάχνο, να μελετήσουν και την άλλη πλευρά.
Δυστυχώς, αυτή η αντιπαλότητα Μπολσεβίκων και Ρώσσων Αναρχικών είχε μεγάλο αντίκτυπο στην Ισπανική Επανάσταση, που κουβάλαγε όλα τα αμαρτήματα του Σοβιετικού Ρωσσικού παρελθόντος.
Αυτός ο αντίκτυπος θα συνεχίζεται μέχρι σήμερα, διότι Αναρχικοί και Τεταρτοδιεθνιστές είναι αποκομμένοι από τα εργατικά συνδικάτα ! Και είναι γνωστό ότι ο Αναρχοσυνδικαλισμός δεν είχε παράδοση στην Ελλάδα.

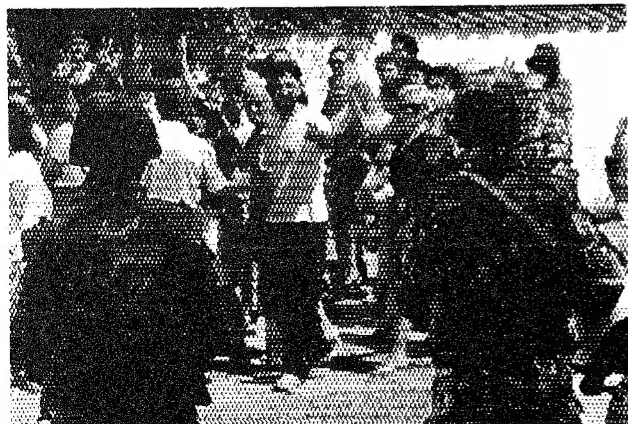
Ευχαριστώ για τη φιλοξενία.
Συντροφικά,
Τάσος Μπαρζούκας.

Πήραμε το τελευταίο τεύχος του **Οτάνι** και το χαρήκαμε. Επιφυλασσόμαστε για κάποιες αναδημοσιεύσεις στο επόμενο τεύχος ★★★ Στον **Άρειο Πάγο** θα παιχτεί όπως φαίνεται η τελική σκηνή του **Πολυτεχνείου 1995** ★★★ Η εκδίκαση των πρώτων αναιρέσεων έχει οριστεί (διαβολική σύμπτωση...) στις **18 του Νοέμβρη** ! ★★★ Οι **δάσκαλοι** βγήκαν κι όλας στο δρόμο κι οι **καθηγητές** ετοιμάζονται να τους ακολουθήσουν. Αιτία, η κατάργηση της **επετηρίδας** ★★★ Και, ναι μεν το **δολλάριο** άρχισε να **πέφτει**, οι **τιμές** των προϊόντων, όμως, ιδιαίτερα των ειδών πρώτης ανάγκης, **παρουσιάζουν διαθέσεις ορειβατικές** ★★★ Στο μεταξύ, μας τέλειωσαν κι οι **παγκόσμιοι αγώνες στίβου** ★★★ Το καλό είναι που θα ξηλωθεί το **εξάμβλωμα** που έχει στηθεί στο καλλιμάρμαρο ★★★ Το κακό είναι ότι κινδυνεύουμε να **πάρουμε** και τους **Ολυμπιακούς του 2004** ★★★ Και να σκεφτεί κανείς πως κάποιοι **βρίζουν** το Νεμπιόλο... Τον άνθρωπο που θέλει να μας **εξοικονομήσει** κάποια **δισεκατομμύρια**, που μπορεί να τα χρωστάμε της Μιχαλούς, οπωσδήποτε όμως δεν τα χρωστάμε σε κανένα **«αρχαίο πνεύμα αθάνατο...»** ★★★ Τί να κάνουμε; Οι **Σουηδοί** αποδεικνύονται πιο **μάγκες** ★★★ **ΠΡΟΣΟΧΗ : ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΚΑΤΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΟΙ «ΚΑΤΑΔΡΟΜΕΙΣ»** (τουλάχιστον έτσι έγραψε η Ελευθεροτυπία στις 21/8/97) ★★★ Ο Στόκος (του Γιώργου Καψάλη) λέει πως θα γίνει **στις 6 του Σεπτέμβρη** ★★★ Στην Γερμανία, πάντως, το κακό έγινε - όπως κάθε χρόνο - στις 17/8, στην επέτειο του υπαρχηγού του φύρερ, **Ρούντολφ Ες** ★★★ Από τα 200 περίπου άτομα, που συνέλαβε η αστυνομία, πάνω απ' τα μισά ήταν **αντιφασίστες** ! ★★★ Στο διεθνή χώρο, ωστόσο, δεν υπάρχει μόνο η Γερμανία ★★★ Υπάρχει κι η **Βοσνία**... Ή μάλλον υπάρχουν η Βοσνία, η Ενωμένη Ευρώπη (δηλαδή η Γερμανία κι η Γαλλία) και οι ΗΠΑ... ★★★ **Και ετοιμάζονται...** ★★★ Όσο για τον κόσμο νοτίως της χώρας μας... ε!, αυτός δεν φαίνεται να ενδιαφέρει κανέναν... (εκτός φυσικά απ' την ΕΕ και τις ΗΠΑ)

αφοπλίστε τους !

Την 1η Αυγούστου 1997,
ο **Ηλίας Μέξης** οδηγούσε το φορτηγό του...
Ήταν βράδυ και βρισκόταν στον Πειραιά, στην περιοχή του τμήματος μεταγωγών, στην οδό Φίλωνος.

Την 1η Αυγούστου 1997,
ο ανθυπαστυνόμος του τμήματος μεταγωγών Πειραιά,
Δημήτρης Τσαγκράκος, οδηγούσε κι αυτός το IX του στην οδό Φόλωνος.

Τα δυο αυτοκίνητα πήγαιναν αντίθετα το ένα προς το άλλο...
Ήρθαν «μούρη με μούρη»...

Ο **Δημήτρης Τσαγκράκος** κατάλαβε πως
ήταν η στιγμή !
Η στιγμή για την οποία, χρόνια ολόκληρα,
είχε εκπαιδυτεί στη σχολή !

Ο **Ηλίας Μέξης** δεν κατάλαβε ποτέ...
Δεν κατάλαβε πως **ήταν η στιγμή !**
Η τελευταία του στιγμή !

Ο ανθυπαστυνόμος
- τί πιο φυσιολογικό
για έναν ανθυπαστυνόμο ; -
ΤΡΑΒΗΞΕ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ.

Έλεγχος οχημάτων.

Ο αστυνομικός υπάλληλος, ο οποίος καλείται να ελέγξει ένα αυτοκίνητο, βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση, ειδικά τη νύχτα, γιατί υπάρχει η πιθανότητα να βρεθεί αντιμέτωπος με την κάννη ενός όπλου, είτε επειδή το αυτοκίνητο είναι κλεμμένο, είτε γιατί ο οδηγός του έχει λόγους ν' αποφύγει την έρευνα.
Πίσω από κάθε παράβαση του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας ή και πίσω από τον έλεγχο ενός πεζού μπορεί να ενεδρεύει ο θάνατος. Έτσι ο αστυνομικός είναι υποχρεωμένος ν' ακολουθήσει μια σειρά μεθοδευμένων και ψύχραιμων ενεργειών ικανών να μειώσουν τον κίνδυνο του αιφνιδιασμού...
...Μην παρασύρεστε από την κούραση της νύχτας και παραμελείτε ουσιώδεις κανόνες Τακτικής. Θυμηθείτε ότι η προσοχή δεν είναι δειλία ! Ένας νεκρός ήρωας δεν μπορεί ν' αναπληρώσει ένα ζωντανό υπερασπιστή !...
...Είναι άδικο και παράλογο να πέφτουν οι συνάδελφοι θανάσιμα τραυματισμένοι κάτω από τα φονικά πυρά των αντιπάλων και αυτοί να φεύγουν ανενόχλητοι...

«ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ - ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ - ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΙΑ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΜΑΧΕΣ» του Αθανασίου Περδίκη, εκπαιδευτού Σχολής Αξιωματικών Ελληνικής Αστυνομίας. Αθήνα 1985

18 μέρες αργότερα, κάποιοι τοποθέτησαν δυναμίτιδα στο γραφείο ενός πρώην προϊσταμένου του ανθυπαστυνόμου. Δεν σκοτώθηκε κανείς. Σπάσανε κάποια τζάμια... Χαλάσανε κάποια έπιπλα... Η κοινωνία «μας» κατατρόμαξε...